

Kříž

prozkoumaný

a Kříž střetnutý

DOPAD A VÝZNAM KRISTOVA KŘÍŽE

Adrian Ebens

Kříž prozkoumaný a střetnutý

Dopad a význam Kristova kříže

Věnováno mým drahým přátelům Torovi a Azadeh

Vytištěno

Srpen 2019

© Adrian Ebens, 2019

adrian@life-matters.org

Obsah

1. Otče odpusť jim	4
2. Ukřižujte ho!	9
3. V každém jejich soužení měl soužení i on.....	13
4. Nemohli jste se mnou bdít ani hodinu?.....	18
5. Oběti a dary jsi nechtěl.....	22
6 My máme zákon	34
7 Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti	45
8. Tvá cesta ó Bože, je ve svatyni.....	51
9. Sélah	58

1. Otče odpusť jim

Do mysli mi probleskovaly obrazy, které vyvolávaly hluboký pocit lítosti. Rostoucí kartotéka vzpomínek na mé problémové interakce s lidmi kolem mě se pro mou duši stávala přítěží. Mé hledání pokoje bylo nyní opravdové. Když jsem přemýšlel o některých svých nedávných výlevech, cítil jsem k sobě pocit nenávisti a touhu být jinou osobou, než jsem si v tu chvíli uvědomoval. To slovo, které mi v tu chvíli v mysli vykryštovalo, bylo *odpuštění* a jak jsem ho potřeboval.

Už jste někdy ve svém životě přišli do bodu, kdy si uvědomíte, že osoba, kterou jste vy sami, není někdo, koho máte rádi, a přesto po mnoha pokusech o změnu sebe sama přicházíte zpět na stejné místo se stejným obtíženým pocitem? Jak uniknete z toho znepokojujícího obrazu, který v sobě vidíte?

Tato zkušenost dává za pravdu těmto slovům z Bible.

... (10) Nikdo na světě není spravedlivý, ani jediný. (11) Nikdo není moudrý, nikdo Boha nehledá. (12) Všichni úplně zabloudili, jejich život ztratil smysl. Opuštěná je cesta dobra, nikdo po ní nekráčí. Římanům 3:10-12 (SNC)

Existuje mnoho lidí, kteří se snaží tomuto stavu uniknout tím, že přehlídí své vlastní charakterové vady a zaměřují se na chyby těch druhých. Jelikož každý z nás má charakterové vady, je snadné najít něco u jiné osoby, která by se obvinila za nějakou neutěšenou situaci, ve které bychom se my mohli ocitnout. Snaha o nalezení pokoje pro naši duši tímto způsobem nevyhnutelně poškodí vztahy, které máme s ostatními, a nakonec nám samotným způsobí ještě větší zármutek a osamělost.

Jedinou cestou k pokoji a svobodě je převzít odpovědnost za naše vlastní záležitosti a usilovat o odpuštění od našeho Tvůrce.

Matouš 5:2-4 Otevřel ústa a učil je: (3) „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království Nebes. (4) Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

Přesně v tomto stavu jsem se ocitl. Truchlil jsem nad svým sobectvím a bolestí, kterými jsem působil na ostatní lidi a to kvůli své potřebě upoutávat pozornost.

Byl jsem vychován v křesťanském domově a učili mě o lásce k Bohu, jak se projevuje v Ježíši Kristu. Jako dítě jsem několikrát slyšel tato slova:

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek. Matouš 11:28

Povzbuzovala mě myšlenka, že mohu přijít k Ježíši, abych našel odpočinek a úlevu od svého břemene. Začal jsem přemýšlet o životě Krista a zvláště o závěrečných scénách, které souvisejí s Jeho smrtí. Příběh kříže má obrovskou sílu pro zlomenou duši, která došla na konec své schopnosti zachránit se. Kříž změnil životy milionů lidí a dal jim pokoj a naději. Přesto Kříž obsahuje záhadu. Jak může nějaký příběh zrady, mučení a zabití jistého nevinného muže před 2000 lety přinést mír mé duši? Jak je to pro mě aktuální dnes?

Zpočátku se tento příběh zdá být proti intuitivní. Nedávalo by větší smysl vstoupit do nějakého prostoru klidu naplněného sladkou příjemnou aromatickou vůní a klidnou hudbou a být obklopen přírodními krásami aby se navodil takový klid? Jak v duši ožívá ten příběh o kříži, slyšíme zvuky křičících vojáků, hlasité šlehání biče přes Kristův hřbet, odporné žuchnutí velkého dřevěného kříže, který padá na zem, načež Spasitel pod jeho vahou omdlívá. Slyšíme posměch davu a jsme svědky pokřivených tváří, které se těší ze scén brutality.

Jaké je tajemství této záhady? Jak mi tento příběh může dát pokoj a mír? Jak může existovat vyrovnanost pocházející z masakru (zabití)?

Existuje silná touha odvrátit svůj pohled od scény, a přesto existuje tahle přitahující síla, která vás přiměje patřit na dohru tohoto dramatu. Jeho brutalita je nějak podivně známá a zároveň děsivá. Dorážíme na místo lebky – neboli Golgotu. Kristus pokorně leží na tomto mučivém nástroji; krev mu teče z tváře kvůli maketě trnové koruny, jíž mu dav narazili na hlavu. Muži, kteří s ním trpěli tento osud, zoufale vzdorovali a snažili se oddálit

nevyhnutelné. Spasitelova záda jsou nerozpoznatelná od bičování, které skončilo o něco dříve. Ale co tento muž udělal, aby si zasloužil takovéto zacházení?

Krátké přečtení evangelijního příběhu odhaluje život plný soucitu, laskavosti a namalovaných těch nejkrásnějších obrazů Jeho nebeského Otce, jenž je plný lásky a laskavosti. Jak je možné, že by tento muž měl čelit tak barbarskému zacházení?

Hlasité zvonění kovu o kov upoutává naši pozornost, jak hřeby projíždějí těma něžnými rukama, které tolik žehnaly. Ty vzácné nohy, které se procházely po prašných cestách Izraele, byly nyní probodnuty a připevněny k dřevěnému kříži. Kříž je poté zvednut a prudce zaražen na místo, aby na to mohl narazit celý svět, protože tato událost, která byla zapsána v Písmu, bude od této chvíle vyprávěna a předčítána miliony lidí.

Když jsem přemýšlel o této události Kříže při hledání úlevy od mé viny, moje srdce soucítilo s tímto nevinným člověkem, který je také Božím Synem. Moje mysl šla ve stopách Jeho kroků z Getsemane na Golgotu. Přemýšlel jsem nad slovy římského místodržitele Piláta:

Hle, člověk! Jan 19:5

Sledoval jsem Krista, jak se potácel a padal v zahradě a v silné agónii potil kapky krve. Pozoroval jsem, jak Jeho učedníci prchli a nechali ho vydat na milost a nemilost davu. S údivem jsem přemýšlel, jak si ten zástup mohl vybrat Barabáše a chtít ukřižovat Božího Syna. Proč to dělají? Jaké zlo udělal, že si to zaslouží? Sledoval jsem, jak byl vysmíván, bit a zneužíván:

Matouš 27:28 Svlékli ho a oblékli mu šarlatový plášť, (29) upletli věnec z trní a vložili jej na jeho hlavu a do pravé ruky mu dali rákosovou hůl. Padali před ním na kolena a posmívali se mu: „Bud' zdrav, králi Židů!“ (30) A když ho poplivali, vzali tu hůl a začali ho bít po hlavě. (31) Když se mu naposmívali, svlékli mu plášť a oblékli mu jeho šaty. A odvedli ho, aby ho ukřižovali.

Pokoušení obvinit ty bezcitné herce v tomto dramatu bylo silné, ale pak jsem pomyslel na své bezcitné zacházení s ostatními a uvědomil jsem si, že jsem vinen stejně jako oni. Na mysl mi přišla Kristova slova:

Matouš 25:40 ... Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.

Copak jsem se nesmál a neposmíval ostatním lidem? Nesledoval jsem filmy zobrazující brutalitu a neradoval jsem se, když ti, které jsem chápal jako zlosyny, že potkali svůj zánik? Copak nevypadla slova prokletí z mých rtů vůči těm, o kterých jsem si myslel, že mi ublížili? Jak jsem četl dál, můj pocit odsouzení se zvýšil. Když jsem přemýšlel nad těmi dvěma odsouzení umírajícími po Ježíšově boku, ztotožnil jsem se se slovy toho, který prohlásil:

Lukáš 23:41 A my spravedlivě, neboť dostáváme, co si zasluhujeme za své skutky, ale tento nic zlého neudělal.

Když jsem spatřil Krista na kříži, to odsouzení, jež jsem hromadil na ostatní lidi, kteří mi dříve bránili a obtěžovali, se nyní vrátilo domů v síle. Cítil jsem dopad slov:

Matouš 7:2 Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.

Ve věčném okamžiku jsem byl zhypnotizován svým pohledem na Kříž. Ačkoli jsem byl od této události doslova 2000 let, cítil jsem se jako svědek onoho dramatu. Můj svět se zpomalil a hluk a rozruch kolem Kříže utichly, jak jsem se díval na Božího Syna a tu nádhernou tvář studoval. Poté z Jeho rtů vyšla slova.

"Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí." Lukáš 23:34

Když významnost těchto slov pronikla do mé duše, uvnitř se vznítila jiskra naděje. Doufané a tak dlouho žádané odpuštění se přede mnou výmluvně ukázalo. Když klečím před svým Tvůrcem se slzami tekoucími po tvářích, dívám se do tváře lásky a mé srdce se roztavilo. V té tváři nebyla ani jedna žilka (pramínek, proužek) odsouzení. Měl jsem silný pocit ze skutečnosti, že

můj hříšný život byl součástí důvodu, proč Kristus trpěl na kříži, a přesto od Něj nebylo žádné odsouzení - pouze láska a odpuštění.

Ježíš mě nevinil z utrpení, které jsem Mu způsobil. Upřímně mi odpustil. Otázkou však bylo a je, přijmu to? Uvěřím, že mi je odpuštěno? V mém případě jsem to vzal oběma rukama a prohlásil to za své dědictví věčného života. Řekl jsem Ježíši, že mě mrzí, co jsem udělal, a požádal jsem Ho, aby byl Pánem mého života. Okamžitě na mě přišel pokoj, tak uzdravující, tak uklidňující, tak osvobozující. Břemeno viny, které mě drtilo, zmizelo a já jsem pocítil v duši radost, kterou nelze popsat, ale kterou zažijí pouze ti, kteří se k tomu přimknou.

Z vděčnosti mi vytryskly slzy z očí jako fontána živé vody. Odpočinek, který jsem hledal, byl nakonec můj. Ta vděčnost, kterou jsem cítil, byla obrovská a šťastně jsem se podřídil panství mého Spasitele.

Takové bylo a je moje požehnané a krásné setkání s křížem. Vyvolává to mnoho otázek. Jak může něco tak krásného vzniknout z něčeho tak hrozného? Jak tato událost, která se odehrála před 2000 lety, vyvolává pocit jako by se stala dnes? Jaké klíčové prvky to způsobily a proč by vám mělo záležet na této otázce Kříže a na vašem osobním setkání s ním? Prozkoumejme ten Kříž a uvidíme.

2. Ukřižujte ho!

... Syn člověka bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti (19) a vydají pohanům, aby se mu vysmáli, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen...
Matouš 20:18-19

Proč vůdcové Izraele tolik nenáviděli Ježíše? Proč byli tak odhodláni Ho zničit? Jak může být člověk, který do světa přinesl tolik radosti a štěstí, takovou hrozbou?

Jan 1:9-11 Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět. (10) Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. (11) Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.

Tito vůdci reprezentovali celou lidskou rasu ve svém přirozeném stavu a ve svém postoji k Božímu Synu, pomazanému od Otce.

Izajáš 53:2-3 Vyrostl před ním jako výhonek a jako kořen z vyprahlé země. Neměl vzezření ani důstojnost, abychom na něho hleděli s úctou, ani vzhled, abychom po něm toužili. (3) **Opovržený a lidmi zavržený**, muž bolesti, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář -- **všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili.**

Žalmy 2:2-3 Srocují se králové světa a mocnáři se spolu radí proti Hospodinu a proti jeho pomazanému. (3) Zpřetrhejme jejich pouta, odvrhněme jejich provazy.

Příběh kříže je nejjasnějším okamžikem v lidské historii, který odhaluje náš kolektivní postoj k Božímu Synu v našem přirozeném dědictví po Adamovi. Tento příběh prokázal jako pravdivé tvrzení, které řekl Pavel:

Římanům 8:7 Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.

Odkud se toto nepřátelství vzalo? Od samého začátku Bůh láskyplně poučil Adama a Evu, že uprostřed zahrady je jistý strom, ze kterého nemají jíst. Pojít z tohoto stromu by totiž vedlo k jejich smrti a přestali by existovat. Ten strom byl umístěn do zahrady, aby Adam a Eva měli příležitost volby sloužit svému Stvořiteli. Bez tohoto principu, který by v zahradě existoval, by nebyli schopni uplatnit svoji volbu. Přesto však, rozhodnutí se proti Bohu má být odpojení se od zdroje života.

Jak by měla být chápána Boží slova? Bylo jim předána v nekonečné lásce a péči o blaho Adama a Evy? Satanovi, který využil své příležitosti k úderu skrze médium v podobě hada, se podařilo Evě vsugerovat jiný motiv, proč to Bůh řekl.

Genesis 3:4-5 Had ženě řekl: Jistě nezemřete, (5) neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.

Satan naznačil, že Bůh je sobecký, a že se Adamovi a Evě snažil zabránit v dosažení jejich plného potenciálu. Tím, že vložil tento motiv do Božích slov, tak to zcela změnilo význam toho, co Bůh řekl, že se stane, kdyby pojedli ovoce. Satan vyjádřil své tvrzení použitím obrácené (reverzní) logiky. "Nikoli nezemřete smrtí! (BKR)" Tohle naznačovalo, že Bůh zajistí, že zemřou, protože Bůh měl zdánlivě ten sobecký motiv – totiž omezit jejich plný potenciál. To znamená, že Adam a Eva pochopili, že spíše *musí zemřít*, než že zemřou (budou umírat). Jinými slovy pochopili, že spíše je usmrtí Bůh, než aby jim v jejich hříšnosti Bůh dovolil zahubit sama sebe. Ten rozdíl je nebetyčný.

Adam to ovoce vzal a snědl, přičemž měl dojem, že Bůh hodlá zabít jeho ženu pro její přestoupení. Pod touto falešnou představou, totiž že Bůh je tyran, se Adam v duchu nenávisti a vzpoury pevně rozhodl vzdorovat Bohu a stát na straně Evy ve všem, ať se jí přihodí cokoliv. Zároveň si Adam také kladl otázku, zda jsou hadova slova pravdivá, a to ho povzbudilo, aby si to ovoce vzal a připojil se k hadovi ve vzpouře proti Bohu.

Zde nacházíme zdroj lidské nenávisti vůči Bohu. Adam měl špatné pochopení o Božím charakteru a podle tohoto falešného dojmu jednal. Tím, že uvěřil, že Bůh bude chránit své vlastní zájmy usmrcením ostatních, Adam tuto vlastnost projevil, když se bál o svůj život při dotazování.

Genesis 3:10-12 On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval. (11) I řekl: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst? (12) Člověk odpověděl: **Žena, kterou jsi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl.**

Adam se bál, protože měl falešný dojem, že ho Bůh přišel zabít. Na otázku, zda jedl ze stromu, z něhož mu bylo přikázáno nejíst, Adam přenesl vinu na svou ženu a na Boha. Adam v podstatě řekl: „Pokud musí někdo zemřít, měl by sis vzít mou ženu a zabít ji a ty bys také měl být usmrcen, neboť jsi ji stvořil!“

Tohle vše vychází z oné falešné představy, že Bůh bude zabíjet, aby ochránil své zájmy. Jelikož Adam vnímal, že neexistuje jiné východisko než, že někdo, bude usmrcen, on svou ženu a Boha odsuzuje k smrti, aby ochránil své zájmy. Jako zajímavost poznamenáváme, že veškerá komunikace s člověkem po pádu do hříchu přicházela skrze Božího Syna, který je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi (1. Timoteovi 2:5). Adam tudíž takto odsoudil Božího syna k smrti za to, že stvořil ženu, která ho pokoušela k porušení Božího přikázání. V tamtěch slovech „žena, kterou (Ty) jsi mi dal, aby byla se mnou“, jsou obsažena semínka volání „Ukřižujte ho“, která propuknou o 4000 let později.

Toto semeno bylo uloženo hluboko v srdci Adama a tato realita byla skryta i před ním samotným. Kdyby Boží Syn byl býval konfrontoval Adama s obviněním, že to byl Adamův plán zabít Krista, Adam by býval odpověděl způsobem, kterým učinili jeho potomci.

... Proč mne usilujete zabít?“ (20) Zástup odpověděl: „Máš démona! Kdo tě usiluje zabít?“ Jan 7:19-20

Adam by obvinění od Syna Božího zcela popřel jako přehnanou reakci na hypoteticky menší problém. Jediným způsobem, jak bylo možné toto semeno smrti odstranit, bylo to, aby se to semeno projevilo, a potom pro Adama, aby činil pokání ze své zášti vůči Božímu Synu.

Toto semeno smrti je dědictvím každého muže a ženy. Nenápadně a nepostřehnutelně potlačujeme tuto přirozenou vzpouru vůči Bohu a touhu ublížit Jeho Synu. To je důvod, proč je Kristus opovrhován a odmítán *všemi* lidmi, nejen lidmi, kteří Ho fyzicky ukřižovali před 2000 lety.

Důsledky tohoto jsou dalekosáhlé, a proto se tento princip Kříže neomezuje na nějaký jeden den v lidské historii, ale spíše se rozšiřuje do každého dne lidské historie.

3. V každém jejich soužení měl soužení i on

Budou se jí klanět všichni obyvatelé země, každý, jehož jméno není **od stvoření světa** zapsáno v knize života **zabitého Beránka**. Zjevení 13:8 (B21)

Když o tomto kříži Ježíš mluvil, dělal to mnohem širšími slovy, než si většina lidí uvědomuje.

Mt 16:24 Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.“

Principem kříže je princip zapření sebe sama. Ježíš to předvedl na událostech, které vedly k jeho ukřižování. Nebránil se před výsměchem a bitím, které dostával. Trpělivě to snášel, i když mu to způsobilo nesmírné utrpení. Přitom celá moc vesmíru byla na Jeho povel. V jediném okamžiku mohl způsobit, aby jeho utrpení skončilo, ale On se mu podrobil, aby svým útočníkům poskytl co nejvíce času, aby si o Něm ještě mohli změnit názor. Kristus doufal, že oni ze svých skutků učiní pokání dříve, než aby se o čtyřicet let později zahubili při zničení Jeruzaléma.

Realita je taková, že vše ve vesmíru drží pohromadě skrze Božího Syna.

A On [Kristus] je před počátkem všeho, co bylo stvořeno. A jenom **jeho mocí drží všechno pospolu** a nepropadá se v nicotu.. Koloským 1:17 [Kurzův překlad]

... On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, **všechno nese svým mocným slovem....** Židům 1:3

Jako Ten, kdo nás stvořil, je Kristus něžným rodičem, který je dojat z každého muže, ženy i dítěte. Přeje si, aby každé z jeho dětí rostlo ve šťastném, zdravém a klidném prostředí. Jeho touha je výrazem Jeho Otce, který je zdrojem všech věcí. To znamená, že pokaždé, když jedno z jeho dětí trpí bolestí, trpí i Kristus. Jeho srdce pociťuje bolest za veškeré to lidské utrpení. Prorok Izaiáš o tom hovořil těmito slovy:

Iz 63:9 **V každém jejich soužení měl soužení i on.** Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny.

Každá věc, kterou Izrael jako národ i jako jednotlivci zakoušeli, s nimi to procházel i Kristus. Ježíš však netrpěl pouze pro Izrael, ale za všechny ty, kteří žijí na planetě zemi.

Pro ty z vás, kteří mají děti, jak se cítíte, když vaše dítě trpí velkými bolestmi? To probodává vaše srdce a způsobuje mnoho utrpení a smutku. Co když jedno z vašich dětí zraní další z vašich dětí? Tohle způsobí ještě větší zármutek. Vy trpíte kvůli svému zraněnému dítěti a cítíte zklamání pro toho, který tomu prvním zranění způsobil.

Jak se cítí rodič, když mu ublíží někdo, kdo je mimo rodinu? Přirozeným pocitem pro mnohé je uvalit na tuto osobu trest. Jak se cítí Ježíš, když je jedno z jeho dětí znásilněno? To mu způsobuje více zármutku, než co cítí lidský rodič pro své dítě. Lidskou reakcí na jednání s pachatelem je uvalení trestu na něho. Pro Krista je však ten pachatel také Jeho dítětem. Ježíš je zraněn jejich odporným činem, ale pokud od nich odejme svoji ochranu, oni zemřou a Kristus nechce, aby kdokoli zemřel. Kristus tedy tiše trpí, zatímco muži, ženy a děti se navzájem zraňují, týrají a zabíjejí.

Pokaždé, když hřešíme, vzdorujeme volání Ducha Kristova do naší duše. Pokaždé, když děláme to, o čem víme, že je špatné, probodáváme Krista.

... **a odpadli**, je nemožné znovu obnovovat ku pokání, neboť si **opět křížují Syna Božího** a vystavují ho veřejnému posměchu.
Žd 6:6

Pokaždé, když někdo dá svému partnerovi facku, Kristus to cítí. Pokaždé, když se dítě třese v rohu, zatímco jeho otec bije jejich maminku, Kristus to všechno cítí. Nemůže však nutit lidi, aby s těmito věcmi přestali, protože použití síly nemění charakter těch, kdo páchají zlo. Kdyby však Kristus použil sílu, určitě by to změnilo charakter Boha. Ale Písmo říká, že Bůh se nemění

(Malachiáš 3:6). Pomyslete také, že pokud nějaká osoba vnímá, že jí Bůh nutí, může to ještě více zvýšit odhodlání vzdorovat a dělat zlo.

Když pochopíme Kristovu utrpení v bolesti, kterou si lidé navzájem způsobují, dostaneme perspektivu kříže, která je tak jasná, že je nemožné žít stejným způsobem jako před tímto uvědoměním si toho. Uvažujte o následujících statistikách ze stránek *worldometers.info*:

Podle Světové zdravotnické organizace (WHO) dochází na světě každým rokem odhadem k 40–50 milionům potratů. To odpovídá přibližně 125 000 potratů denně¹. Dokážeme si představit utrpení, které Kristus zažívá u 125 000 svých dětí takto umírajících - každý den? Co s těmi pocity matky, když se ona snaží vyrovnat s ukončením těhotenství? Neexistuje způsob, jak by lidská mysl mohla pochopit utrpení, které je součástí této statistiky.

Dnešního dne při autonehodách zemře přibližně 3000 lidí a 2800 lidí si vezme život. Kolik utrpení je v těchto statistikách zahrnuto nejen pro ty, kteří zemřeli, ale i pro ty, kteří pozůstali? Kolik žen a dětí bude dnes sexuálně zneužíváno muži? Statistiky naznačují, že téměř 25 milionů lidí je obchodováno jako s otroky a více než polovina z nich je sexuálně zneužívána.² Z oněch 25 milionů tvoří 71% ženy a dívky.

Dnes po celém světě zemře 137 žen rukou jejich partnera nebo bývalého partnera.³ Utrpení způsobená Kristu v těchto statistikách jsou nepředstavitelná. Přitom je to jen pár statistik odrážejících lidské utrpení po celém světě každý den.

Každý den je Kristus nucen trpět/snášet násilí a sobectví mužů a žen. Člověk by mohl položit otázku: „Proč se Kristus nezachrání a z tohoto kříže sebezapření nesestoupí?“ Každý den je živým peklem pro Něho a Jeho drahé anděly, kteří jsou posíláni, aby nás chránili, a kteří také musí být svědky

¹ worldometers.info/abortions/

² <https://www.bustle.com/p/13-sex-trafficking-statistics-that-put-the-worldwide-problem-into-perspective-9930150>

³ BBC.com Ženy zabitě během jednoho dne po celém světě. 28. listopadu 2018

těchto zvěrstev. Přáli jste si někdy, abyste byli andělem? Pečlivě se zamyslete, kolik zármutku musí andělé zakoušet při péči o padlé syny a dcery tohoto světa. Je tohle práce, kterou byste dělali dobrovolně? Totiž být nuceni přihlížet týrání dítěte, protože tam není nikdo, kdo by požádal Ježíše, aby jim pomohl, nebo protože oni zavírají své mysli před světlem, které jim je posíláno? Jak bezmocný a smutný by se cítil ten anděl, který je svědkem takové scény?

Uvažujme o situaci rodiče, který má dceru závislou na drogách a který je v násilném vztahu se surovým manželem. Jak to zastavíte? Přinutíte svou dceru, aby se změnila? Dokážete lusknout prsty, aby ta veškerá bolest zmizela? Co když vaše dcera odmítne pomoci, můžete ji nutit se změnit? Bez jejího souhlasu můžete udělat jen málo, kromě toho, že to projdete společně a řeknete jí, že ji milujete, a budete se snažit ji utěšovat, jak ona bude kráčet temným údolím. Pokusit se ji donutit ke změně znamená jen ji dostat hlouběji do problému.

Náš Otec a Spasitel jsou v podobné situaci. I když mají neomezené zdroje, nemohou donucovat vůli svých dětí a nemohou nás přimět ke změně, pokud my nepožádáme o jejich pomoc a neposlechneme jejich vedení a nebudeme se jím řídit.

Lidské mysli se zdá, že tomuto Kříži nelze uvěřit, protože je tak odlišný od našeho myšlení. Neexistuje tam žádná sebeobrana, sebezáchova nebo sobeckost (vlastní zájem). Je to úplné odevzdání se do služby, útěchy a pomoci vašim dětem, z nichž většina s vámi nechce mít nic společného.

Existuje mnoho lidí, kteří se na Boha hněvají, protože se zjevně nestarají o jejich utrpení. Přesto, když Ho lidé odmítají uznat nebo dodržovat Jeho příkázání, jak Bůh může zabraňovat Satanovi v útoku na ně, když mu dávájí svolení ničit jejich životy tím, že odmítají chodit po Božích cestách?

Pro ty z nás, kteří v Boha věří a snaží se následovat Jeho cesty, dokážete vidět, že ten Kristův kříž není jakousi jednodenní událostí, ale zkušeností, která postihuje všechny lidské dějiny? Je sice pravda, že Kristus zemřel jednou

v těle, ale tato událost je klíčem k otevření pravdy, že každý den je Kristus probodáván lidskými myšlenkami, slovy a činy. Uvažujme o následujících biblických verších:

S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne. Galatským 2:20 (BKR)

Proč Pavel říká: „S Kristem ukřižován jsem“? Proč Pavel neříká „Jsem ukřižován jako Kristus“? Pokud jsem ukřižován s Kristem, pak neznámá to, že i dnes je Kristus stále křižován skrze hříšnost lidí?

jsme pronásledováni, ale nejsme opouštěni; jsme sráženi, ale nejsme ničení. (10) Stále **nosíme na svém těle Ježíšovo umírání**, aby byl na našem těle zjeven i Ježíšův život. 2. Korintským 4:9-10

Proč Pavel mluví o nošení utrpení Pána Ježíše na našich tělech? Píše se to v přítomném čase, nikoli v minulém čase. Neodráží tohle, že v pronásledování a utrpení těch, kteří Krista následují, tak že Kristus trpí s nimi a je dotknutý jejich trápením a bolestí?

Potom jaká je tedy lidská odpověď na tento Kříž? Pokud každý den přemýšlíte o Kristově utrpení, je nemožné žít pro sebe. Jak můžete žít, abyste se potěšili, když víte, že Kristus je každý den v naprosté a úplně trýzni?

Jednoho dne, když jsem o tomto tématu rozjímal a cítil jsem se naprosto zaplaven Kristovým utrpením, tak jsem se Ho v modlitbě zeptal: „Jak Ti mohu být požehnáním a pomoci Ti ve světle těchto věcí?“ Odpověď byla: „Nemůžeš se Mnou bdít jednu hodinu?“ Drazí čtenáři, vyzývám vás, abyste přemýšleli o utrpení našeho Spasitele. Stojí věci - tohoto života, který si chcete užívat, a o kterých víte, že vám brání v bližším chození se svým Spasitelem - za to utrpení, jež náš Spasitel cítí? Každou vteřinu, kdy tento svět pokračuje ve svém současném stavu, Kristus snáší nevýslovnou agónii. Každý dech, který vy dýcháte, má nekonečnou hodnotu kvůli utrpením, která stála Božího Syna.

Jeho vždy milosrdné srdce nebude nutit lidi ke změně, ale On čeká s toužebnou touhou, že k Němu přijdeme, abychom našli odpočinek.

Bůh nás nedělá zodpovědným za veškeré utrpení světa a sami pro Něj nemůžeme změnit celý svět. Ale když každý den rozjímáme o Kristově sebezapření a o tom, kolik lásky a trpělivosti nám projevuje prostřednictvím Své bolesti a sebezapření, můžeme být změněni tak, abychom byli trpěliví vůči ostatním a měli strpení s jejich chybami a slabostmi bez nutnosti stěžování si nebo býtí podráždění.

Nekonečné roky věčnosti nikdy nevypoví celou délku a šíři utrpení Kříže za posledních šest tisíc let. Ta nesobeckost, jíž to ukazuje, to zcela odhaluje naše sobecké povahy. Myšlenka na kříž tímto způsobem způsobí, že buď budete pokorně obměkčeni, nebo zatvrzení, abyste jí odolávali a bojovali proti tak hlubokému zjevení Boží lásky.

Dovolíte sami sobě se v tomto projevu kříže přitáhnout k lásce Boha a zauvažujete o tom, že od založení světa až dosud byl Kristus v Jeho Duchu zabit? Kdyby nebylo zjevení onoho fyzického Kříže, my bychom nepoznali naše skutečné přirozené pocity vůči Kristu. V Kristově smrti před 2000 lety se plně projevilo to semeno nepřátelství uvnitř Adama a lidstvo vidělo plné výsledky toho, co leželo v srdci Adama, nevyvinuté a nepochopené.

Nyní, když jsme si tohoto Kříže vědomi, jak na něj budeme reagovat?

4. Nemohli jste se mnou bdít ani hodinu?

Příběh Kristova kříže je konfrontující pro každého, kdo si ve své lidskosti stále uchovává smysl pro sympatii. Pro ty nebohé duše, které ze své kariéry udělaly zabíjení zvířat nebo lidí, je taková citlivost otupena na nebezpečnou úroveň.

Když učedníci sledovali, jak jejich Mesiáš stojí před lidmi a mluví s mocí a přesvědčením o Božím království, cítili hrdost na to, že jsou s ním spojováni. Když však Kristus nesl svůj kříž po cestě na Golgotu, byl už to jiný příběh. Ponižení a smrt Kříže je něco, s čím se lidská přirozenost nerada spojuje. To se v Petrově životě projevilo následovně:

Matouš 16:21-22 Od té doby Ježíš začal svým učedníkům ukazovat, že musí odejít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, být zabit a třetího dne být vzkříšen. (22) **Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: „Bůh tě chraň, Pane, to se ti určitě nestane!“**

Petr nechtěl, aby Ježíš o kříži mluvil, natož aby tímto procesem skutečně procházel. Když byl Ježíš bičován a bit, byl Petr jako jeden z Jeho následovníků zahrán do úzkých, ale zapřel to.

Matouš 26:71-72 A když on vyšel k bráně, spatřila ho jiná a řekla těm, kdo tam byli: „[I] tenhle byl s Ježíšem Nazaretským.“ (72) A on opět zapřel s přísahou: „Neznám toho člověka.“

Přijmout realitu Kristova trýzně a utrpení vyžaduje úplné odevzdání sebe sama, abychom kráčeli s Ním a vstoupili do společenství Jeho utrpení v zájmu ostatních. Apoštol Pavel tuto realitu pochopil, když prohlásil:

Filipským 3:8-10 A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista (9) a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista, tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry, (10) a **abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních. Připodobňuji se jeho smrti...**

Chcete-li mít život nezávislý na tomto utrpení, musíte předstírat, že ono neexistuje, a pokud neumíte předstírat, že neexistuje, musíte se pokusit to zaspát. Pokud si chcete užít „zábavný život“ se spoustou vzrušení, potěšení a večírků, pak na tento Kříž musíte zapomenout. Pokud chcete vlastnit spoustu majetku a zbohatnout, musíte pracovat způsobem, abyste na tenhle Kříž zapomněli, protože Kříž staví všechny tyto věci do perspektivy nicoty a marnosti.

Prostřednictvím podobenství o deseti pannách se Ježíš pokusil připravit své nešťastné učedníky na jejich traumatické zkušenosti.

Matouš 25:1-5 „Tehdy bude království Nebes podobné deseti pannám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. (2) Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. (3) Pošetilé vzaly [své] lampy, ale nevzaly s sebou olej. (4) Rozumné však se svými lampami vzaly i olej v nádobkách. (5) **Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly.**

Krátce po tomto, Ježíš a jeho učedníci slavili ve čtvrtek večer svátek Pesach a následně se šli modlit do zahrady v Getsemane. Atmosféra kolem Krista byla velmi tíživá. Učedníci viděli, že je pod velkým břemenem. Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana s sebou na odlehlejší místo, aby se modlili.

Matouš 26:37-39 Vzal s sebou Petra a oba Zebedeovy syny; tu se začal rmoutit a znepokojovat. (38) Pak jim řekl: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.“ (39) A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: „Můj Otče, je-li to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.

I když učedníci viděli, že Ježíš je hluboce zarmoucen, stále upadali do dřímoty a usínali! Po chvíli modlitby v agónii přišel Ježíš ke svým spícím učedníkům, aby je vzbudil:

Matouš 26:40 **I přišel k učedníkům a našel je, a oni spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bdít se mnou?** (41) Bdětež a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno. (BKR)

Sebevědomý Petr již dříve naznačil, že je ochoten pro Ježíše zemřít, ale když Ježíš umíral pod tíhou velkého utrpení, Petr usnul. Proč by to dělal?

Aby si lidská přirozenost udržovala naživu své sobecké ambice, ona musí usínat před Kristovým utrpením. Pokud se vůči Kristovým utrpením probudíme a budeme s Ním soucítit, potom s Ním budeme bdít a vzdáme se svých tužeb a tužeb po věcech tohoto světa.

Každý den jsme zváni, abychom se zamýšleli nad Ježíšovou obětí, aby nás to vytrhlo z našich sobeckých přirozeností. Ve starozákonních službách se konala tzv. ranní a večerní oběť. Ranní oběť se konala kolem 9 hodiny a večerní oběť kolem 15 hodiny. Tyto časy nám dávají příležitost přemýšlet o Kristových utrpeních a modlit se o milost a odvahu, abychom Kristu přestali působit bolest tím, že mluvíme a děláme věci, které Ho probodávají.

Zkrátka si o obětích povíme více, ale nejprve se podíváme, že Kristovi následovníci se i nadále scházeli, aby se v určitých hodinách dne modlili, i když si začali uvědomovat význam pasáže z Daniele, totiž že obětem i darům konec učiní (B21).

Petr a Jan vystupovali o třetí hodině odpoledne -- hodině modlitby -- do chrámu. Skutky 3:1

Ta hodina modlitby byl čas přibližně kolem večerní oběti, ale apoštolové se prostě šli modlit a přemýšlet o Kristových utrpeních a modlit se za milost, aby žili jen pro Něho.

Jste-li následovníkem Ježíše Krista, vyzývám vás, abyste se dvakrát denně zastavili a věnovali trochu času přemýšlení o tom nesmírném utrpení, které náš Otec a Spasitel prožívají v nesení agónie všech Svých dětí po celém světě. Ježíš se nás dnes ptá „To jste nemohli ani hodinu se mnou bdít?“ (Colův překlad)

5. Oběti a dary jsi nechtěl

Jedním z hlavních důvodů, proč je promeškáván (přehlížen) hluboký žal Kříže, je kvůli ustanovení (zavedení) obětního systému ve Starém zákoně.

Exodus 12:3-7 Vyhlaste celé pospolitosti Izraele: Desátého tohoto měsíce **at' si každý vezme beránka** na otcovský dům, beránka na rodinu. (4) A kdyby rodina byla na beránka příliš malá, at' si přibere souseda nejbližší svému domu do počtu duší. Každý bude započten na beránka podle toho, co kdo sní. (5) Budete mít beránka bez vady, ročního samce; vyberete ho z beránků nebo z kůzlat. (6) A bude ve vaší péči až do čtrnáctého dne tohoto měsíce. Potom **ho celé shromáždění pospolitosti Izraele k večeru zabije**. (7) Pak vezmou z krve a dají na obě veřeje a na nadpraží domů, v nichž ho budou jíst.

Exodus 20:24 Uděláš mi oltář z hlíny a **budeš na něm obětovat své zápaly a své pokojné oběti**, svůj brav a svůj skot. Na každém místě, kde nechám připomínat své jméno, přijdu k tobě a **požehnám ti**.

Dojem, který tyto texty vytvářejí, je takový, že Bůh chce, aby lidé zabíjeli zvířata v oběť Bohu, a když to udělají, tak jim Bůh požehná. Když Jan Křtitel světu představuje Mesiáše, on jej uvádí jako Beránka Božího.

Jan 1:29 Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak k němu přichází, a řekl: „**Hle, Beránek Boží**, který snímá hřích světa.

Pokud je Ježíš Božím Beránkem, který byl obětován, pak mnoho lidí z toho logicky vyvozuje, že Bůh chtěl, aby Jeho Syn byl zabit, aby zaplatil za naše hříchy. V rámci tohoto paradigmatu vlastně lidstvo Božího Syna nevraždí, ale dělá pouze to, co chce Bůh.

Izajáš 53:10 **Hospodin si přál zdepat ho nemocí: Když položí svou duši jako oběť za vinu**, uvidí potomstvo, prodlouží své dny, a Hospodinovo přání se jeho prostřednictvím zdaří.

Pokud Hospodina těšilo, že obětoval Svého Syna na kříži, pak mnozí získají dojem, že Bůh tuto oběť potřeboval, aby uspokojil Svůj hněv vůči našemu hříchu. Argumentací je, že bylo třeba uspokojit Boží spravedlivost (právo, spravedlnost). Aby Ježíš ukázal, jak zlé (špatné) jsou naše hříchy, musel ve smrti zaujmout naše místo, aby uspokojil (vyhověl) Otcovu spravedlnost. Jistá velmi populární křesťanská píseň zobrazuje tuto myšlenku takto:

Pouze v Kristu, jenž na sebe vzal lidské tělo
bezmocné dítě plnost Boží zjevit mělo,
tento spravedlnosti a lásky dar
pohrdán byl těmi, jež čekal jen zmar
když na tom kříži Ježíš mřel
hněv Boha již více nevřel,
protože na Krista byl položen každý hřích,
aby z jeho smrti žít já mohl bych, žít mohl bych.⁴

Tato myšlenka kříže úplně obrací věci. Představuje totiž Boha jako toho, kdo požaduje smrt, a to nám skrývá pravdu o našich přirozenostech (povahách), jak jsme o tom hovořili ve druhé kapitole. Pokud Bůh vyžadoval smrt svého Syna kvůli našim hříchům, pak je naše přirozená nenávist vůči Němu zaměřena. Za prvé, můžeme usoudit, že to byli právě ti Židé a Římané, kteří ho zabili. Zadruhé, dalo by se říci, že oni prostě dělali to, co si Bůh přál, aby ta oběť byla ukončena. Je to právě tato myšlenková linie, která vytváří myšlenky jako následující.

Podle odborníků, kteří ten rukopis obnovili, přeložili a ověřili, takzvané ztracené Jidášovo evangelium říká, že **Ježíš požádal svého blízkého přítele Jidáše Iškariotského, aby ho vydal Římanům, protože chtěl uniknout vězení svého pozemského těla.** Těch 26 stran - 13 listů papyru popsanych písmem na přední i zadní straně – zde zobrazuje Jidáše jako nějakého křesťanského hrdinu, nikoli jako zlosyna.

V samotném Kristu. Natalie Grantová 2008, český text Z. Kříčková.

Existence dokumentu byla odhalena včera ve Washingtonu na tiskové konferenci pořádané společností National Geographic Society, která byla součástí mezinárodního úsilí o záchranu té jediné známé dochované kopie. Dokument byl vážně poškozen při podivné cestě z vápencové schránky v jisté egyptské hrobce do bezpečnostní schránky v Hicksville v New Yorku.

"Jidášovo evangelium převrací Jidášův akt zrady na akt poslušnosti," řekl Craig Evans, profesor novozákonních studií na Acadia Divinity College ve Wolfville, NS, který pomohl s interpretací dokumentu.⁵

Pro ty z nás, kteří věří, že Bible je Božím slovem, taková představa má daleko od pravdy. Otázky přesto zůstávají. Vyžadoval Bůh tyto oběti? Vyžaduje tohle Jeho (Boží) spravedlnost?

Oběti ani oběti daru jsi neoblíbil, uši jsi mi vyhloubil, oběti vzestupné ani za hřích nejsi žádostiv. Žalm 40:6 (7) MPCZ

Bible jasně říká, že Bůh nechtěl oběti. Rovněž jasně říká, že *nevyžadoval* zápalné oběti a oběti za hřichy. K tomu dále čteme:

protože já jsem vašim otcům v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, ohledně zápalné oběti a obětního hodu nic neřekl ani nepřikázal. (23) Toto jsem jim však přikázal: Poslouchejte mě a budu vaším Bohem a vy budete mým lidem. Chodte jenom po té cestě, kterou vám přikáží, aby se vám vedlo dobře. Jeremiáš 7:22-23

Jak může Bůh říci, že nepřikázal dětem Izraele předkládat zápalné oběti a dary, když se zdá zřejmé, že jim přikázal obětovat oběť Pesachu a zavést obětní systém? Odporuje si zde Bible?

1 Samuelova 9:16 Zítřka touto dobou k tobě pošlu muže ze země Benjamín. Pomaž ho za vévodu nad mým lidem Izraelem. On

Anne McIlroy, byl Jidáš skutečným křesťanským hrdinou? The Globe and Mail 7. dubna 2006

zachrání můj lid z ruky Pelištejců, protože jsem pohleděl na svůj lid, neboť jeho volání proniklo ke mně. (17) **Když Samuel uviděl Saula, Hospodin mu pověděl: Tak to je ten muž, o němž jsem ti řekl: Ten bude vládnout nad mým lidem.**
1. Samuelova 9:16-17

V tomto příběhu Bůh přikazuje svému prorokovi Samuelovi, aby pomazal jistého muže, který bude králem nad izraelským lidem. V bezprostředním kontextu se zdá, že Bůh je ten, kdo dává příkaz pro tyto věci. Ten širší kontext ale je, že Izrael chtěl krále a tak jim Bůh na jejich žádost jednoho dal.

Samuelovi se to nelíbilo, že řekli: Ustanov nad námi krále, aby nás soudil. Tak se Samuel modlil k Hospodinu. (7) **Hospodin řekl Samuelovi: Uposlechni lid ve všem, co ti řekl, protože nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mě, abych nekraloval nad nimi.** (8) Stejně jako jednali ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až dodnes, kdy mě opouštěli a sloužili jiným bohům; tak činí i tobě. 1. Samuelova 8:6–8

Bible potvrzuje, že Bůh nechtěl dát Izraeli krále, ale dovolil (vyhověl) jim, aby jednoho měli.

Zničím tě, Izraeli, neboť kdo ti pomůže? (10) Kde je tedy tvůj král, aby tě zachránil ve všech tvých městech? A kde jsou tví soudcové, o nichž jsi řekl: Dej mi krále a knížata? (11) **Dal jsem ti krále ve svém hněvu** a vezmu ho ve svém rozhořčení.
Ozeáš 13:9-11

Co to znamená, že Bůh dal Izraeli krále ve svém hněvu? Boží hněv je - nechat člověku mít špatné věci, po kterých člověk touží.⁶ Bible na několika místech ukazuje, že Bůh člověku přikazuje věci, po kterých člověk sám touží. Uvažujte o dalším příkladu.

⁶ Podrobnější studii najdete ve 13. kapitole knihy *Skutky našeho laskavého Boha* dostupné na www.maranathamedia.cz

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: (2) Pošli muže, aby prozkoumali kenaanskou zemi, kterou dávám synům Izraele. Pošlete vždy jednoho muže za otcovské pokolení, samé předáky mezi vámi. Numeri 13:1–2

Po přečtení tohoto textu v bezprostředním kontextu to vypadá, že to Bůh si přál, aby Izrael proslídil zemi Kanaán. Ale když to čteme v širším kontextu, vidíme něco jiného.

Dt 1:22 Přistoupili jste všichni ke mně a řekli jste: Pošleme před sebou muže, aby pro nás proslídili zemi a přinesli nám zpět zprávu o cestě, kterou máme táhnout, a o městech, do kterých máme vejít.

Byl to však Izrael, který chtěl tu zemi propátrat, a proto jim Bůh přikázal, aby dělali, co chtěli. Proč tohle Bůh dělá?

Ř 5:20 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.

Když má nějaká osoba ve svém srdci hřích, prvním Božím dílem je - ukázat jí její hřích. Lidské srdce má schopnost klamat samo sebe. Je slepé vůči své vlastní hříšnosti. Když jsme mimo Boží touhy, Bůh dá příkaz k věcem, které si my přejeme, aby se rozrostly a abychom mohli začít chápat, proč jsou hříšné. Ale Bůh nedělá tyto věci bez příležitosti pro tu osobu, aby nevěděla, že tyto věci jsou špatné. Tyto příkazy však lidé interpretují tak, že znamenají, že si to po nich přeje Bůh, protože lidé jsou zaslepeni svou vlastní hříšností. Rovněž se tomu také rozhodnou věřit, protože díky tomu Bůh vypadá jako oni a tohle jejich hříšnost ospravedlňuje (v jejich očích).

Ve druhé kapitole jsme zjistili, že v srdci Adama byla semena smrti. On obvinil Syna Božího z odpovědnosti za činy, které podle jeho názoru vynesly rozsudek smrti, a navíc se bál, že to Bůh vykoná. Aby však unikl smrti, přenesl vinu na svou manželku. Byl ochoten, aby zemřela na jeho místě. Adam si myslel, že Boží spravedlnost vyžaduje smrt. Také usoudil, že vinu lze přehodit a že někdo jiný může zaplatit dluh, o kterém věřil, že to Bůh požaduje. Aby

však Adam viděl, co bylo v jeho srdci, Bůh vydal příkaz k ustanovení obětního systému. Tento obětní systém je odrazem toho, co si myslí člověk, ne toho, co si myslí Bůh. Neboli obětní systém je zrcadlem do mysli člověka. V této souvislosti můžete uvést v soulad texty Bible o obětech.

1S 15:22 Samuel řekl: Má Hospodin zalíbení v zápalech a obětech jako v poslouchání Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než obět', dávat pozor je víc než tuk beranů.

Bůh jednoduše chce, abychom mu důvěřovali a poslouchali ho důvěrou v Jeho milosrdenství. On nechtěl dát lidem obětování, ale musel dát příkaz k tomu, co se v srdci člověka nacházelo, aby člověku ukázal jeho hříšnost. Proč ale Bůh dal všechny tyto podrobné pokyny Mojžíšovi o obětním systému?

Exodus 19:6-8 Ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem. Toto jsou slova, která budeš říkat synům Izraele. (7) Mojžíš přišel, povolal starší lidu a předložil jim všechna tato slova, která mu Hospodin přikázal. (8) **Všechn lid společně odpověděl: Vše, co Hospodin promluvil, (my) budeme plnit.** Mojžíš přinesl slova lidu zpět k Hospodinu.

Když Hospodin přišel k Izraeli, On chtěl, aby všichni byli kněžími a aby důvěřovali v Jeho (Boží) milost, že On jim dá všechna zaslíbení té smlouvy. Ale Izrael to otočil. O všech věcech, co Bůh zaslíbil, že jim dá; tak namísto toho oni slíbili Bohu, že to udělají. Tím, že Bohu řekli, že udělají to, co jim zaslíbil Bůh, oni se ve skutečnosti proti Bohu vzbouřili.

Jeremjáš 7:22-26 protože já jsem vašim otcům v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, ohledně zápalné oběti a obětního hodu nic neřekl ani nepřikázal. (23) Toto jsem jim však přikázal: Poslouchejte mě a budu vaším Bohem a vy budete mým lidem. Chod'te jenom po té cestě, kterou vám přikáží, aby se vám vedlo dobře. (24) **Avšak neposlouchali a nenakláněli ucho, ale žili podle rad svého umíněného a zlého srdce; otočili se ke mně zády, a ne tváří. (25) Od toho dne, kdy vaši otcové vyšli**

z egyptské země, až dodnes jsem vám posílal všechny své otroky proroky, denně, stále znovu jsem je posílal, (26) avšak neposlouchali mne a nenakláněli ucho, ale zatvrdili svou šíji a páchali větší zlo než jejich otcové.

Slovo Boží nám říká, že hned ode dne, kdy vyšli z Egypta, se vzbouřili proti tomu, co pro ně Bůh chtěl. V tu noc, kdy jedli Pesachového beránka, odhalili své odmítnutí Krista, které vyvrcholilo v událostech, jež se odehrály přibližně o 1500 let později při zavržení Krista, neboť byly jen opakováním toho, co Izrael udělal během té noci o svátku Pesach. Oni kráčeli v radách svých vlastních zlých srdcí. Bůh jim ukazoval, co dělají, a to podle pokynů týkajících se Pesachového beránka. Bylo to odhalení jejich hříšnosti. Ve skutečnosti zabít Pesachového beránka bylo odhalením jejich odmítnutí Boží milostivé nabídky od té doby, co k nim v Egyptě přišel Mojžíš poprvé.

Exodus 6:6-9 Proto řekni synům Izraele: Já jsem Hospodin. Vyvedu vás zpod jha egyptských robot, vysvobodím vás z vaší otročiny. Ujmu se vás vztaženou paží ve velikých soudech. (7) A přijmu vás za svůj lid a budu vaším Bohem, a poznáte, že já Hospodin jsem váš Bůh, který vás vyvádí zpod jha egyptských robot. (8) Uvedu vás do země, o které jsem pozvednutím ruky přísahal, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Vám ji dám do vlastnictví. Já jsem Hospodin. (9) Mojžíš takto mluvil k synům Izraele, **ale neposlouchali Mojžíše pro malomyslnost^{t4} a tvrdou otročinu.**

t4 dle LXX; n.: netrpělivost; význam h. „krátkost ducha“ není přesně znám

Spíše než aby tito Izraelité činili pokání ze svého modlářství a odpadlictví, tak Boha obviňovali, že jsou pod egyptským útlakem. Proč by odmítli takovou láskyplnou a milosrdnou nabídku na Zaslíbenou zemi? Jedině proto, že v jejich srdcích zůstal hněv a vina na Boha kvůli své situaci. Toto jsou semena oběti Pesachového beránka. Už tehdy by bývali byli zabili Božího Syna, kdyby k nim býval přišel osobně, stejně jako k tomu posléze došlo o 1500 let později.

Navzdory tomu všemu je však Bůh dokázal naučit, že je bude chránit, pokud budou mít víru v krev zabitého beránka, která byla potřena na veřeje dveří. Čili Hospodin je učil o Svém milosrdenství prostřednictvím jejich falešných představ o smíření (pokání). Začal je vyučovat o Své milosti a milosrdenství.

Během několika týdnů od vydání zákona na Sinaji však porušili svůj slib poslušnosti tím, že tančili kolem zlatého telete. Mojžíš v hněvu rozbil dvě desky, které vytesal Bůh, a na které napsal zákon Desatera.

Hospodin Mojžíšovi řekl: "**Vytesej si dvě kamenné desky podobné těm prvním a já na ně napíšu slova, jež byla na těch prvních deskách, které jsi roztříštil.**" Exodus 34:1

Druhá sada desek přikázání tedy byla vyrobena rukama člověka a psal na ně Bůh. To reprezentuje zkombinování Božího díla a lidského díla. Lidé odmítli milostivou nabídku Boha, že jim dá vše svobodně. Oni byli ti, kteří to chtěli udělat, aby tak prokázali svou zbožnost a dobrotu. To proto jim Bůh přikázal věci, které byly v jejich srdcích, aby došlo k rozhojnění hříchu. Jejich srdce byla plná obětí a darů. Není tohle to, co dělali kolem zlatého telete? Tak jim tedy Bůh přikázal, aby jim odhalil rozměr jejich tělesné mysli.

Ez 20:25 Já jsem jim tedy také dal nedobrá ustanovení a nařízení, v nichž nebudou mít život.

Jak je ovšem možné, že Bůh dává svému lidu věci, podle nichž nemohou žít? Dává jim věci, které chtějí oni. Jak daleko by mohla lidská mysl „odcestovat“, aby se Boha pokusila udobřit oběťmi?

2 Paralipomenon 7:4-5 Nato král a všechen lid obětovali před Hospodinem oběti. (5) **Král Šalomoun obětoval jako oběti dvacet dva tisíc býků a sto dvacet tisíc ovcí.** Tak král a všechen lid zasvětili Boží dům.

Kde Bůh vyžadoval všechny tyto věci? Bible říká, že Bůh netoužil po obětech a darech. Na začátku Adamovi přikázal nanejvýš jednou ročně předložit beránka, aby mu ukázal, co se v Adamově srdci skrývá.

Když nastal čas sklizně, přinesl Kain Hospodinu obětní dar z toho, co se mu urodilo, zatímco bratr Ábel vybral ze svého stáda nejlepší kusy prvorozených ovcí s jejich tukem a oba předložili své dary Hospodinu. Hospodin Ábelovu oběť přijal. Genesis 4:3–4 (modifikovaný překlad SNC, asi nejbližší odpovídá originálnímu NLT)

Výše uvedený překlad říká, že když nastal čas sklizně, oba dva přijdou a přinesou své obětní dary.

Koncem dní pak Kain přinesl z plodů půdy moučnou oběť Jehovovi; Genesis 4:3 (PKM – Pět knih Mojžíšových)

Doslovné čtení je „koncem dní“ nebo „na konci roku“, a to je okamžik, kdy docházelo ke sklizni. Všimněte si komentáře Johna Wesleyho k této pasáži:

Postupem času - Na konci dnů, buď na konci roku, kdy slavili svátek sklizně, nebo na konci dnů v týdnu, sedmý den; v určitém čase Kain a Ábel každý z nich přinesli Adamovi jakožto knězi rodiny oběť Hospodinu; o čemž máme důvod si myslet, že právě Adamovi bylo dáno božské jmenování na znamení Boží přízně a to bez ohledu na jejich odpadlictví. *Komentář Johna Wesleyho ke Genesis 4:3*

To stejné hebrejské slovo bylo na jiných místech přeloženo jako ke konci roku.

Ex 13:10 A toto ustanovení budeš zachovávat v jeho určený čas (**rok co rok**.)¹³

t3 h.: ze dnů na dny; 1S.1:3!

Matka mu dělávala i kabátek a **každoročně mu ho přinášela**, když přicházela se svým mužem přinést výroční oběť. 1. Samuelova 2:19 [NBK06]

Jak se z jednoho zvířete na rodinu za rok stane 120 000 beránků a 22 000 volů, které obětuje jediný král? Lidé byli dokonce ochotni obětovat své vlastní děti, aby potěšili boha, kterého si představovali. Co říká Písmo?

Micheáš 6:7 Cožpak Hospodin najde zalíbení v tisících beranů a v desetitisících potoků oleje? Což mohu dát svého prvorozeného za své přestoupení, plod svého lůna za hřích své duše? (8) Oznamil ti, člověče, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: Jenom abys jednal podle práva, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.

Bůh chtěl, aby mu lidé důvěřovali a přijímali Jeho milost k podřízení se. Nechtěl, aby byl ukonejšěn oběťmi. Jako odpověď na tento text mě napadne následující:

Židům 9:22 A téměř všechno se podle Zákona očišťuje krví a bez vylití krve není odpuštění.

Proč zákon učí, že bez prolití krve není prominutí, odpuštění ani svoboda? Je to proto, že zákon je zrcadlem, které ukazuje, co se nachází v lidském srdci.

Římanům 3:20 protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněna žádný člověk, **nebot' skrze Zákon je poznání hříchu.**

Lidé nejsou ospravedlněni skutky přinášením obětí zákona, ale skrze vidění (rozumění), že přinášení (předkládání) obětí je to, co je v naší přirozenosti, a pak pokání z tohoto hříchu. Zákon přivádí to semeno do rozkvětu, aby ho bylo možné vyznat. Není to Bůh, kdo požaduje, že „bez prolití krve“ nemůže dojít k odpuštění, ale spíše to je člověk, který tomuhle věří, ale on přesto nedokáže uvěřit, že Bůh mu odpustí, pokud nějakou oběť neprovede. Pro ty, kteří mají uši ke slyšení, ať porozumí.

Takže Zákon týkající se obětí nám tedy dává poznání o hříšném srdci člověka. Pamatujeme si, co říká Písmo:

Nebo jsem nemluvil s vašimi otci, ani jsem jim nepřikázal v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, ohledně zápalných obětí nebo obětí. Jeremiáš 7:22

Jediným možným způsobem, jak uvést do souladu toto tvrzení se vším, co je napsáno v Tóře, je pochopit, že Tóra je jakýmsi zrcadlem do mysli člověka, jež je založená na ukonejšení, a že mu tento hřích v sobě ukazuje.⁷

Navzdory mravně zkažené přirozenosti (povaze) člověka, který si – aby uklidnil Boha – přál něco obětovat a zabít, přesto Bůh byl schopen prostřednictvím této mravně zkažené povahy naučit člověka o Boží ochotě odpustit jim a namířit je na budoucího Mesiáše, který předvede charakter Beránka. Odhalení tohoto charakteru obrátí srdce lidí zpět k Bohu. Je to totiž Boží charakter zjevený v Kristu, co obrací srdce lidí k Bohu a činí je s Ním (za)jedno. Proto mohl Kristus noc před svou smrtí říci:

Jan 17:3 Život věčný pak jest, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (4) „Já jsem tebe oslavil na zemi, **když jsem dovršil dílo, které jsi mi dal, abych činil.** Jan 17:3-4 (Žilkův př.)

Pokud Kristus dílo, které mu dal Jeho Otec vykonat, dokončil (dovršil) noc před smrtí, potom Bůh nepotřeboval, aby jeho Syn zemřel, stačilo nám pouze, aby nám ukázal Svůj milující milosrdný charakter. Člověk však potřeboval, aby Kristus zemřel, protože pro nás v našem přirozeném stavu nemůže existovat odpuštění bez trestu. Abychom my lidé přijali odpuštění Boha, to lidské pokolení muselo vidět Ježíše umírat. Tudíž těsně předtím, než Ježíš zemřel, zvolal: „Dokonáno jest.“ (Jan 19:30).

Co bylo dokonáno? Kristus učinil ten skutek, který lidé potřebovali vidět, aby uvěřili, že jim může být odpuštěno. Proto Bůh dal příkaz k obětem, protože lidé potřebovali vidět a věřit, že někdo za ně zemře jako jejich náhradník.

Tórou se odkazujeme na prvních pět knih Bible. Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri a Deuteronomium.

Pochopit (postihnout) skutečnou důležitost této otázky znamená představit Kristův kříž ve zcela jiném světle, světle tak čistém, tak vzácném a tak osvobozujícím. Vkročíš do tohoto světla?

6 My máme zákon

Při jednom setkání s vedoucími Izraele Ježíš prohlásil:

J 8:44 Vy jste z otce Ďábla a chcete činit žádosti svého otce.
On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži.

Když ti izraelští vůdcové hovořili s Ježíšem, mluvili Satanova slova, protože Ježíš jim řekl, že Satan je jejich otec a že budou dělat přání svého otce, Satana. Tato slova židovských vůdců odrážejí Satanovu mysl a celé lidské chápání spravedlnosti.

J 19:7 Židé mu odpověděli: „My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího.

Jan 11:49-50 Jeden z nich, nějaký Kaifáš, který byl onoho roku veleknězem, jim řekl: „Vy nic nechápete; (50) ani nemyslíte na to, že **je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.**

Vůdcové Izraele ve svých myslích soudili Ježíše. Podle toho, jak četli zákon, byl Ježíš hoden smrti. Nikodém v této otázce apeloval (protestoval) na své spolu vůdce (kolegy).

Jan 7:51 **„Odsuzuje náš Zákon člověka,** aniž ho nejprve vyslechne a zjistí, co učinil?

Nebýt římské moci nad jejich zemí, byli by zabili Ježíše mnohem dříve.

Jan 18:31 Pilát jim řekl: „Vezměte si ho a suďte ho podle svého zákona.“ Židé mu řekli: „My nesmíme nikoho usmrtit.“

Způsob, jakým tito vedoucí vykládali Mojžíšův zákon, byl takový, že ukládali trest smrti těm, kdo ten zákon porušili. Mnoho zákonů poutalo pozornost k trestu ukamenováním. Když tento Mojžíšův zákon vykládal Ježíš, použil zákon odlišně.

Jan 8:3 Tu [k němu] učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed (4) a řekli mu: „Učiteli, tato žena byla přistižena při činu cizoložství. (5) **V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat.** Co říkáš ty?“ (6) Těmi slovy ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. (7) Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „**Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.**“ (8) A opět se sklonil a psal po zemi. (9) Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, zahanbeni ve (svém) svědomí, starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. (10) Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „**Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Nikdo tě neodsoudil?**“ (11) Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „**Ani já tě neodsuzuji.** Jdi a od této chvíle již nehřeš.“

Farizeové tuto ženu (a z té příčiny i toho muže) chytili při samotném činu cizoložství. Podle jejich chápání zákona by měla být ukamenována k smrti. Ježíš psal do prachu takovým způsobem, aby přinesl usvědčení. Tím, že jim řekl, že potřebují být bez hříchu, aby měli morální právo ji ukamenovat, tím byli usvědčeni ze svého vlastního hříchu. Místo však, aby farizeové požádali o odpuštění, odsoudili sama sebe a odplížili se z Kristovy přítomnosti. Ten svobodně odpustil ženě její hřích a vyzval ji, aby už nehřešila. Tohle té ženě přineslo úlevu a vděčnost vůči jejímu Spasiteli. Kristus použil zákon k záchraně (spasení), zatímco farizeové ho použili k zabití.

Tohle odhaluje ten rozdíl mezi Boží spravedlností a satanovou spravedlností. Mnoho lidí věří, že Boží spravedlnost vyžaduje smrt. Oni věří, že milosrdenství a spravedlnost jsou ve vzájemném protikladu, a když se Boží milosrdenství zdánlivě vyčerpá (doběhne), dlouhá ruka zákona Boha rozmáčkne ty, kdo jsou vinni.

Uvažujme o Písmu.

[1] Spravedlnost a právo jsou základ tvého trůnu; [2] milosrdenství a věrnost krácejí před tebou. Žalm 89:14 (15)

Všimněte si středníku (v anglickém překladu je dvojtečka) za slovem trůn. Dvojtečka v angličtině odděluje dvě nezávislé věty, kde druhá věta vysvětluje tu první. To znamená, že vysvětlení Boží spravedlnosti má prokázat milosrdenství. Spravedlnost znamená dělat správnou věc a správnou věcí pro Boha je milosrdenství ve světle pravdy. Otázkou je, jak dlouho trvá Boží milosrdenství?

Ž 100:5 protože Hospodin je dobrý, **jeho milosrdenství je věčné** a jeho věrnost od pokolení do pokolení.

Žalmy 136:1 Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý -- **vždyť jeho milosrdenství je věčné!** (2) Chválu vzdejte Bohu bohů -- **vždyť jeho milosrdenství je věčné!** (3) Chválu vzdejte Pánu pánů -- **vždyť jeho milosrdenství je věčné!** (4) Tomu, jenž jediný koná veliké divy -- **vždyť jeho milosrdenství je věčné!** (5) Nebesa učinil s důmyslem -- **vždyť jeho milosrdenství je věčné!**

Z Boží perspektivy Jeho milosrdenství nikdy nekončí, ale pro ty, kteří Ho odmítají, neexistuje žádný jiný bůh, který by byl milosrdný, takže oni očekávají, že za své hříchy budou potrestáni a Bůh jim umožní, aby je předstihly jejich vlastní špatné volby, což umožní jejich pocitu pro spravedlnost to, že bude splněn.

Žalmy 9:17 Hospodin se dal poznat, vykonal soud: Ničema se zapletl do díla svých rukou.

Co je Božím soudem pro bezbožné? Bůh je ponechá upadnout do důsledků jejich vlastních rozhodnutí. On tomu nezabrání. To je správná věc, není-liž tak? Pokud oni požádají o milost, pak jim může milost prodloužit, aby jim pomohl ty důsledky překonat, ale pokud oni neočekávají žádné milosrdenství a nepožádají o něj, nemohou jej přijmout, i když je nabídnuto. A co je smutné, že většina lidí si myslí, že Bůh je jako my. Myslí si, že Boží spravedlnost je stejná jako ta naše.

Žalmy 50:21 Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti to před oči.

Pokud by Boží spravedlnost (právo) vyžadovala smrt, pak by Bůh byl původcem smrti. Pokud měl Bůh někdy v úmyslu vzít život jedné ze svých stvořených bytostí kvůli porušení Jeho zákona, pak ten princip smrti spočívá v Bohu. Když se však podíváme na Ježíšovo zjevení Otce, vidíme jen život. Nevidíme smrt.

Jan 11:25 Ježíš jí řekl: „**Já jsem vzkříšení i život.** Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.

1 Janův 1:1-2 Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, co jsme spatřili a čeho se naše ruce dotýkaly ohledně Slova života: -- (2) **Ten život byl zjeven, viděli jsme a svědčíme a zvěstujeme vám věčný život, který byl u Otce a nám byl zjeven.**

Bůh neustavil rozsudek smrti za hřích. Hřích je sebezničující. Mzdou (odplatou) hříchu je smrt. Je to něco, co se získává pomocí zapojení se do hříchu. Bůh nevyplácí mzdu hřích, hřích to vyplácí. Bible neříká, že mzda ZA hřích je smrt, že mzdou hříchu je smrt. Ten rozdíl je obrovský.

Bible nám prostřednictvím příběhů Starého zákona odhaluje, jak se do vesmíru dostal rozsudek smrti.

Římanům 15:4 Všecko, co bylo kdysi napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom skrze trpělivost a povzbuzení z Písem měli naději.

Satan je ten, kdo vymyslel rozsudek smrti za přestoupení. V příběhu Daniela a lví jámy si všímáme procesu, jakým byl zaveden rozsudek smrti.

Daniel 6:2-8 Dareiovi se zdálo vhodné ustanovit nad královstvím sto dvacet satrapů, aby byli po celém království, (3) a nad nimi ještě tři vezíry, z nichž jedním byl Daniel. Jim tyto satrapové podávali hlášení, aby král netrpěl škodu. (4) **Tento Daniel ovšem**

nad vezíry i satrapy vynikal, protože v něm byl neobyčejný duch, a král byl nakloněn ustanovit jej nad celým královstvím. (5) Tehdy se vezíři a satrapové snažili proti Danielovi nalézt něco ohledně království, ale nemohli nalézt vůbec nic ani žádnou závadu, neboť byl spolehlivý a žádná nedbalost ani závada se u něho nenalézala. (6) Tu si ti muži řekli: **Proti tomuhle Danielovi nenajdeme vůbec nic, ledaže bychom proti němu našli něco v zákoně jeho boha.** (7) Pak se vezíři a satrapové shlukli okolo krále a takto na něho naléhali: Králi Darei, navěky buď živ! (8) **Všichni královští vezíři, prefekti a satrapové, rádci a místodržitelé se shodli, aby král vystavil dekret a vyšel zákaz, aby každý, kdo by nějakou prosbou po třicet dnů prosil u jakéhokoliv boha nebo u člověka jiného než u tebe králi, byl uvržen do lvího doupěte.**

Tento příběh je napsán pro naše poučení. Darius je předobrazem Boha Otce a Daniel je předobrazem Krista. Daniel byl po králi v nejvyšší pozici a král pomýšlel, že ho vyvýší nad celé království. Tohle však vyvolalo žárlivost u lidí pod Danielem. Díky této žárlivosti vymysleli vedoucí, kteří byli pod Danielem, rozsudek (výnos) smrti, který byl zaměřen na Daniela. Král tento plán nevymyslel, ale byl mu předložen a on jej podepsal, aniž by věděl, jaké to bude mít důsledky. Bůh přirozeně znal důsledky Satanových pokusů zničit Krista, který byl nad ním. Satan na Božího Syna žárlil a ovlivnil i mnoho andělů, aby se k němu připojili ve snaze svrhnout Krista. Když satan vtáhl lidskou rasu do své sítě, Bůh dovolil uskutečnit ten satanův plán, který povede až ke Kristově smrti. Většina světa si myslí, že Kristova smrt má uspokojit královy požadavky, ale ve skutečnosti to mělo být odhalení tajných tužeb Satana – totiž zničit Krista.

V okamžiku, o kterém si Satan myslel, že by měl být jeho největším triumfem, on odhalil svůj vražedný záměr a veškerá sympatie k němu v nebi byla pryč.

Daniel 6:25 Král pak rozkázal, aby přivedli ty muže, kteří se tak pouštěli do Daniela, a do lvího doupěte uvrhli je i jejich syny a jejich ženy. Ještě nedopadli na dno doupěte, a už se jich zmocnili lvi a rozdrtili jim všechny kosti.

Král Darius dal mužům, kteří osnovali Danielovu smrt, přesně tu samou věc, o které doufali, že udělají Danielovi. Náš Otec v nebi umožní (vyhoví) Satanovi obdržet to zničení, které satan chtěl dát Kristu. Kristus byl ve lví jámě na cestě ke kříži přes noc a do dalšího dne. Stejně jako Daniel, i Kristus vyšel z toho doupěte vzkříšený ráno a porazil ty, kteří se ho snažili zničit.

Pointou tohoto příběhu je, že to byly bytosti pod vládou Božího Syna, které vymyslely myšlenku smrti pro ty, kdo nectí Otce. Bůh tomu plánu nedal vzniknout, ale dovolil, aby postupoval vpřed, a aby tak odhalil Satanovy plány, které byly všem skryty. Zákonem babylónských vladařů bylo zajistit spravedlnost pro krále. Mělo to představovat jeho spravedlnost; ale byl to jakýsi padělek spravedlnosti, jež nakonec zničila ty, kdo jí zosnovali.

V dalším příběhu ze Starého zákona vidíme ten rozdíl mezi spravedlností krále a jednoho z jeho synů.

2 Samuelova 15:2 Abšalóm časně vstával a postavil se u cesty do brány. I stávalo se, že na každého, kdo měl spor a šel za králem k soudu, Abšalóm volal: Z jakého jsi města? On odpovídal: Tvůj otrok je z jednoho z izraelských kmenů. (3) Abšalóm mu pak řekl: Podívej se, tvá záležitost je dobrá a správná, ale král nepověřil nikoho, kdo by tě vyslechl. (4) Abšalóm řekl: Kdybych já byl ustanoven soudcem v zemi, každý, kdo by měl spor či právní záležitost, by mohl přijít ke mně a zjednal bych mu spravedlnost. (5) A stávalo se, že když se někdo přiblížil, aby se mu klaněl, vztáhl ruku, uchopil ho a políbil. (6) Abšalóm takto jednal vůči všem Izraelcům, kteří přicházeli za králem k soudu. Tak Abšalóm oklamal Izraelce.

Jméno Abšalóm znamená *otec pokoje*, ale pod tímto jménem se skrýval charakter nenávisti a války. Abšalóm chtěl, aby jeho otec potrestal jeho nevlastního bratra Amnána, který sexuálně napadl Abšalómovu sestru Támar. Protože král David nevykonal rozsudek proti Amnánovi, Abšalóm pohrdal svým otcem a rozhodl se ho svrhnout. Abšalóm vzal věci do svých rukou a popravil Amnána se spravedlností, jíž považoval za přiměřenou. Potom se pustil do získávání srdcí lidí izraelského království.

2 Samuelova 13:27 Ale Abšalóm ho nutil, až s ním poslal Amnána a všechny královské syny. (28) Potom dal Abšalóm svým služebníkům příkaz: Dívejte se, a **až bude Amnón v dobrém rozmaru z vína a řeknu vám: Udeřte na Amnána - usmrťte ho a nebojte se. Vždyť jsem vám to přikázal já. Buďte silní a udatní.** (29) Abšalómovi služebníci provedli Amnónovi to, co Abšalóm přikázal. Nato všichni královští synové vstali, nasedli každý na svého mezka a utekli.

Satan, který byl původně Luciferem, nebyl spokojen s tím, že Syn Boží byl vyvýšen. Cítil, že je to vůči němu nespravedlnost, a rozhodl se Božího Syna svrhnout. Když ten Král (Bůh) zasáhl a dal jasně najevo své rozhodnutí (úsudek), Lucifer se to království rozhodl svrhnout. Získal na svou stranu mnoho andělů. Jednalo se o otázku spravedlnosti.

2 Samuelova 15:4 Abšalóm řekl: Kdybych já byl ustanoven soudcem v zemi, každý, kdo by měl spor či právní záležitost, by mohl přijít ke mně a zjednal bych mu spravedlnost.

Ta Abšalómova pomluva byla, že král neposkytoval svým poddaným spravedlnost, ale toto tvrzení bylo falešné. Dříve v knize Samuelovi čteme:

2 Samuelova 8:15 David kraloval nad celým Izraelem. **David vykonával právo a spravedlnost nad celým svým lidem.**

David poskytoval spravedlnost svým poddaným, ale nebyla to spravedlnost, o které si Abšalóm myslel, že je potřeba. David prokazoval milosrdenství, protože Boží milosrdenství bylo s ním a založil své království:

2 Samuelova 7:13 On postaví dům pro mé jméno a upevním jeho královský trůn navěky. (14) Já budu jeho otcem a on bude mým synem. Když bude činit zlo, budu ho kárat lidskou holí a ranami lidských synů. (15) **Mé milosrdenství však od něj neodstoupí,** jako jsem je odňal od Saula, kterého jsem před tebou odstranil. (16) **Trvalý bude tvůj dům i tvé království navěky před tebou, tvůj trůn bude navěky pevně stát.**

Abšalom však nechtěl království postavené na spravedlnosti, která prokazuje milosrdenství. Chtěl spravedlnost, která pachatele zla popravila bez milosti. Tento příběh odráží onu původní válku v nebi. Satan mnoho andělů přesvědčil, že jeho názory na spravedlnost jsou zapotřebí k zajištění království. Abšalom přesvědčil své krajany, že jeho myšlenky na spravedlnost zlepšují království, a lstivě si získával srdce lidí Izraele. Satan obelstil srdce mnoha andělů a ostatní andělé byli zvědaví na jeho nápady a sympatizovali s ním. Tohle víme proto, že dokud Satan nezavraždil Božího Syna, nebyl zcela vyhnán z nebe. Až poté byl svržen na zem.

L 10:18 Řekl jim: „Viděl jsem, jak Satana spadl s nebe jako blesk.

Zjevení Janovo 12:4 **Jeho ocas vlekl třetinu nebeských hvězd; i svrhl je na zem.** A drak stál před ženou, která měla porodit, aby její dítě sežral, jakmile porodí. (5) A porodila syna -- muže, který má pást všechny národy železnou berlou. Vtom bylo její dítě vytrženo k Bohu a k jeho trůnu.

Satan vzal do vleku tu třetinu andělů, aby s ním fyzicky byla. Zaútočil na církve na zemi a pokusil se pohltit její dítě, což byl Boží Syn narozený v Betlémě. Teprve poté, co se Kristus vrátil do nebe, byl satan vyřazen z myslí všech v nebi.

Zjevení Janovo 12:7 A v nebi nastala válka: Michaela a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali. (9) **A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.** (10) A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí.

Na počátku věků byla válka mezi Kristem a Jeho anděly proti Satanovi a jeho andělům. Jedna třetina andělů následovala Lucifera do temnoty a opustila nebe.

Judův 1:6 **A anděly, kteří nezachovali své knížectví, ale opustili vlastní příbytek**, zachovává ve věčných poutech pod mrákotou k soudu velikého dne.

Je pravda, že je vyhnal Bůh, ale oni byli vyhnáni lžemi, kterým začali věřit (Zj 12:4). Bůh je vydal touhám jejich srdcí. Oni si Boha představovali, že je krutý a nemilosrdný, a tak utekli před svým vlastním falešným obrazem o Něm.

Satan měl v úmyslu nastolit svůj vlastní trůn, což zahrnovalo satanovy různé představy o spravedlnosti. On chtěl vládnout nad celým Božím stvořením.

Izajáš 14:13 A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, **nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn**; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. (14) Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu.

Příběh Abšalóma naznačuje, že celý národ byl ovlivněn jeho myšlenkami na spravedlnost. Skutečnost, že Satan i nadále mohl docházet do nebe jako zástupce Země, naznačuje, že jeho myšlenky nebyly plně pochopeny ani nebeskými anděly.

Jób 1:6 Tu nastal den, kdy přišli Boží synové, aby se postavili před Hospodina; mezi nimi přišel také Satan. (7) Hospodin tehdy Satanovi řekl: Odkud přicházíš? Satan Hospodinu odpověděl: Z obchůzky na zemi, z procházení po ní sem a tam.

Vystoupení Satana na oné královské radě má protějšek v jednání Abšolóma, který vešel ke konkubínám svého otce a předával jim své semeno ve snaze zkorumpovat královský rodokmen.

2 Samuelova 16:21 Achítifel Abšalómovi odpověděl: Vejdi ke konkubínám svého otce, které ponechal, aby pečovaly o dům. Když celý Izrael uslyší, že ses znelíbil svému otci, posilní se ruce všech, kteří jsou s tebou. (22) Postavili Abšalómovi na střeše stan a **Abšalóm vešel před očima celého Izraele ke konkubínám svého otce.**

Satanova slova byla semínka zasetá do mysli a měla vliv na vesmír. Dokud se to semeno vraždy proti Božímu Synu, které sídlilo v Adamovi, neprojevílo o 4000 let později v ukřižování Krista, nebyly Satanovy záměry skutečně známy. To Satanovi umožnilo přepisovat Bohu své vlastnosti. Dokud mohl satan skrývat svou pravou identitu, měl moc klamat o tom, jaký Bůh ve skutečnosti je. On tuto moc má, protože byl prvním z andělů a ostatní andělé měli důvěru v jeho poznání Boha. To je to, co mu umožnilo zformovat zlo (rozbroj) pomocí Božího zákona.

Žalmy 94:20 Což se k tobě připojí zkázonosný trůn působící trápení -- proti všem Božím ustanovením?

Satan se posadil na trůnu nepravosti a použil Božího zákona, že trvá na tom, že za porušení tohoto zákona by měl být vydán rozsudek smrti. Tento proces je odhalen na příběhu Daniela ve lví jámě. Příběh o Abšolómovi ukazuje, že to bylo propagování problematiky (otázky) spravedlnosti pro zajištění srdcí království. Všechny tyto příběhy odrážejí válku, která začala v nebi a poté přišla na tuto Zemi. Ta problematika v konfliktu se nezměnila.

Přesto po Kristově smrti byl satan odhalen, pokud jde o jeho skutečné záměry. Kristus vesmíru odhalil skutečný milující Boží charakter (povahu). Kristus ukázal, že Bůh své nepřátele miloval; Ježíš nastavil druhou tvář a pokorně se podrobil té nejstrašnější smrti bez jakékoli sebeobrany. Zacházení satana a jeho posluhovačů s Kristem na zemi odhalilo Satanovu pravou povahu (charakter). Kristovo zjevení Boha ukázalo, že On má zcela opačný charakter. Kristus tak skrze smrt zničil království toho, kdo má moc smrti.

A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem, **aby svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest d'ábla)** - Židům 2:14 (B21)

Farizeové byli infikováni satanovými myšlenkami na spravedlnost. Proto si přáli zabít Krista. Kristus neusiloval je zabít, ani jim nevyhrožoval, že je zabije.

Matouš 26:62 Tu velekněz povstal a řekl mu: „Nic neodpovídáš? Co tito lidé svědčí proti tobě?“ (63) Ježíš však mlčel. Velekněz

mu řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn Boží!“ (64) Ježíš mu říká: „Tys to řekl. **Avšak pravím vám, od nynížska spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.**“ (65) Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Hle, teď jste slyšeli rouhání. (66) **Co si o tom myslíte? Oni odpověděli: „Je hoden smrti.“**

Když Ježíš říká farizeům o Svém příchodu ve slávě, On pouze konstatuje, že oni Ho uvidí. Farizeové na druhé straně odsuzují Krista k smrti. Ten kontrast je přímočarý. Důkazy existují pro ty, kdo je hledají. Boží spravedlnost nevyžaduje smrt, ale spíše je to satanův soudní systém, který vyžaduje smrt. Bůh dopustil (dovolil), aby Jeho Syn zemřel, a to proto, aby odhalil Satanovu nenávist a soudní systém jeho království.

V tomto kontextu je ten Kříž transformován ve svém významu. Bůh nepožadoval Kristovu smrt, aby uspokojil spravedlnost. Přesto lidé tvrdili, že my máme zákon: my jako lidé máme v srdci zapsaný zákon, který, aby mohlo dojít k odpuštění, vyžaduje smrt.

Římanům 7:23 Vidím však jiný zákon ve svých údech, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech. (24) Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?

Byli byste osvobozeni od tohoto zákona smrti? Byli byste osvobozeni od soudního systému, který pro přestupníka požaduje smrt? Vzhledněte k Ježíši na kříži a uvidíte tu cenu výkupného, kterou jsme všichni vnímali, že je potřebná, aby byla uspokojena spravedlnost. Byla to Satanova spravedlnost, která byla na tom Kříži uspokojena, protože on byl únoscem, který ukradl srdce Božích dětí a požadoval výkupné. My, jako ti unesení, jsme tomu únoscí věřili, že jediným způsobem, jak můžeme být na svobodě, je zaplatit výkupné smrti. Bůh nestanovil tu cenu výkupného, to udělal satan.

7 Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti

V rámci oné konstrukce (kostry), že Ježíš zemřel, aby uspokojil satanovy představy o spravedlnosti, aby lidstvo vůbec mohlo přijmout, že jim Bůh odpustí, jsme nyní připraveni podrobně zkoumat Ježíšova slova týkající se hada na tyči.

Jako Mojžíš vyzdvihl hada na poušti, tak musí být vyzdvížen Syn člověka. Jan 3:14 (B21)

Ta paralela mezi Ježíšem, který je pověšen na kříži a hadem vyzdvíženým na tyči, vypadá pro mnoho badatelů Bible docela záhadně. Jak jsou ti dva propojeni?

Numeri 21:4-9 Pak vyrazili z hory Hóru směrem k Rákosovému moři, aby obešli edómskou zemi. Lid se stal cestou netrpělivý. (5) **Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině? Vždyť tu není chléb ani voda. Znechutili jsme si tuto mizernou stravu.** (6) **Hospodin poslal na lid ohnivé hady a ti lid kousali. Mnoho lidu z Izraele pomřelo.** (7) Lid přišel k Mojžíšovi a řekl: **Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby od nás ty hady odstranil.** Mojžíš se za lid modlil. (8) Hospodin řekl Mojžíšovi: **Udělej si ohnivého hada a umísti ho na korouhev. I stane se, že každý kdo je kousnut, když se na něj podívá, zůstane naživu.** (9) Mojžíš udělal bronzového hada a umístil ho na korouhev. I stalo se, **když had někoho uštkl a ten se podíval na bronzového hada, že zůstal naživu.**

Důvodem, proč ti hadi přišli, je to, že lid svým reptáním prolomil svůj plot ochrany (ohrazení):

Kazatel 10:8 Kdo kope jámu, spadne do ní; kdo boří zeď, toho uštkne had.

Ti, kdo ctí Boha dodržováním Jeho přikázání, mají ochranu Jeho andělů. Když lidé vytrvale porušují Boží přikázání, andělé nejsou schopni chránit lidi tak snadno.

Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich. Žalm 34:7 (BKR)

Ž 111:10 Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem; je to velmi rozumné od všech, kdo tak činí. Jeho chvála zůstává navěky.

Bůh ty hady neposlal, ale dovolil jim, aby přišli, protože Jeho andělé již nebyli schopni chránit Izraelity kvůli porušení Jeho přikázání. Ale lid si myslel, že to byl Bůh, kdo ty hady poslal. Jejich chápání spravedlnosti totiž spočívá v tom, že přestoupení musí být potrestáno. Mysleli si tedy, že je Bůh kvůli jejich hříchu aktivně zabíjí. Mojžíšovi bylo přikázáno, aby vyrobil mosazného/bronzového hada. Tento kov je důležitý, protože nejde o kov, který se přirozeně vyskytuje v zemi. Je to slitina dvou kovů, které vyrobil Bůh, a to jsou měď a zinek. Byl to jeden z Kainových synů, kdo vytvořil bronz/mosaz.

Gn 4:22 A Sila, ta také porodila: Túbal-kaina, kováře všech bronzových⁸ a železných nástrojů. Túbal-kainova sestra byla Naama.

Bronz je kov získaný z prvků, které Bůh stvořil a které člověk uměle spojil dohromady. Bronz je kov, který v Písmu někdy mívá negativní důsledky. Bible uvádí v seznamech kleteb za neposlušnost toto:

Nebe se ti nad hlavou promění v bronz a země pod tebou v železo. 5. Mojžíšova 28:23 (B21)

Poté, co Bůh vyjmenoval odpadnutí Izraele a jejich porušování zákona, řekl jim:

⁸ **Bronz** - CSP, B21; **měď** - BKR, CEP, Hejčl, NBK, JB, Sicher; **mosaz** - MPCZ

Ez 22:18 **Lidský synu, dům izraelský se pro mě stal struskou. Stali se všichni měďí^{t8}** a cínem, železem a olovem uprostřed pece, struskou ze stříbra.

t8 n.: bronzem

Ten had, který byl vyroben z bronzu, představuje spravedlnost hada, která je vyrobena v ruce člověka. Had je symbolem na Satana.

Zj 12:9 **A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan**, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

Poté, co bylo zabito pár Izraelitů těmi hádky a zbytek izraelských činil pokání ze svého reptání, poté měli víru, že s hříchem bylo vypořádáno. Uznali toho vyzdviženého hada jako svého ničitele za své hříchy. Ti, kteří byli zabiti, byli obětí za tyto hříchy. Prostřednictvím této člověkem-počaté nebo mosazné myšlenky je Bůh byl schopen naučit, že mohou obdržet odpuštění za své hříchy, a proto mohou být uzdraveni. Necháпали však, že jejich představa o spravedlnosti pochází od Satana, takže Bůh použil jejich představu o spravedlnosti a vedl je k pokání a uzdravení.

Stejným způsobem byl Kristus vyzvednut a byl odevzdán (vydán) hadí spravedlnosti proto, abychom my mohli pohlédnout na kříž a uvěřit, že nám může být odpuštěno. Pouze skrze smrt Božího Syna jsme mohli jako lidské pokolení uvěřit, že nám Bůh odpustí, a proto tohle je ta cena výkupného, která osvobodí naši mysl.

V našem přirozeném stavu poskytl Ježíš „náhradnické“ smíření za naše hříchy. Toto smíření je symbolizováno hadem z bronzu, protože to je cena únosce za naši svobodu. Je to uspokojení hadí spravedlnosti a dokazuje to mosaz. Není to stvoření nebe, ale stvoření člověka a konkrétně linie Kaina.

V této kapitole se vám nabízí zcela nový přístup k pochopení toho, proč musel Kristus zemřít za naše hříchy. Křesťanská církev je pevně přesvědčena, že Bůh pro naši spásu vyžadoval smrt svého Syna. Přesto Písmo jasně říká:

Oběti a dary sis neoblíbil, ale uši jsi mi otevřel: Nechtěl jsi oběti za hřích ani zápalý! Žalm 40:6 (7) (B21)

Bůh tuto smrt nevyžadoval, ale věděl, že jakmile jsme padli do rukou satana, nemohl nás přesvědčit, že nám odpustí, pokud Jeho Syn nezemře na našem místě.

Pokud by Bůh požadoval smrt svého vlastního Syna, pak by obětování Boha bylo navždy truněno v uctívání Boha. Ale nastal pravý opak. Smrtí Krista přestala celá zásada přinést oběť za hřích.

On potvrdí smlouvu s mnohými v týdnu posledním. Až pak ten týden dojde do půli, **obětem i darům konec učiní**. Daniel 9:27a (B21)

Kristus ukončí oběť a dary. Kristus byl vyvýšen a přitáhl k sobě všechny lidi (Jan 12:32). Jakmile je náš systém „mosazné“ spravedlnosti uspokojen a přijímáme odpuštění, můžeme přijmout Ducha Božího, který bude v nás a který nechá proměňovat naši mysl. Už nejsme pod vychovatelem. Jakmile se naše mysl transformuje, už nechce do skály udeřit, ale pouze s ní mluvit.

Nu 20:8 Vezmi hůl, svolaj pospolitost, ty i tvůj bratr Áron, a **promluvte před jejich zrakem ke skále a vydá vodu**. Vyvedeš jim vodu ze skály a dáš napít pospolitosti i jejich dobytku.

Mojžíš se žel neřídil Božími pokyny a nepromluvil ke skále. To reptání lidí ho popudilo a on tím, že udeřil do skály, tak zobrazil symbol oběti, čímž zvěčnil ono falešné chápání spravedlnosti a toho, jak je uspokojena. To proto Bůh musel dovolit Mojžíšovi zemřít, než odešel do nebe. Lidé museli vidět, že tato myšlenka byla špatná. Potřebovali vidět, že Bůh chtěl, aby s Ním mluvili a jednoduše prosili o odpuštění, než aby do něčeho mlátili.

Tato slabost ze strany člověka nezvrátí Boží plány. Ve skutečnosti Bůh pracuje s naším soudním systémem, aby nás přivedl ke Kristu. Uvnitř toho rámce udeření do skály - Bůh nás přitahuje k víře, že je nám odpuštěno, a pak z té Skály, Krista Ježíše, volně tryskají vody života.

1 Kor 10:4 a všichni pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.

"takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. (25) Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovateli. " Gal 3:24-25.

Ta služba daná Mojžíšovi pro lid tvrdé šíje měla zesílit lidskou hříšnost v zrcadle Božího zákona.

Jestliže se služba smrti vyrytá literami do kamenů udála v takové slávě, že synové Izraele nemohli pohledět Mojžíšovi do tváře kvůli slávě jeho obličeje, která pomíjela, 2. Korintským 3:7

Pro člověka je to slavná věc, vidět svou vlastní hříšnost. Přirozený (tělesný) člověk je zaslepen svou vlastní zkažeností, ale zákon daný skrze Mojžíše nás probouzí k naší velké potřebě evangelia v Kristu. Právě to je ono požehnané zrcadlo, jež diagnostikuje náš ztracený stav. Bez tohoto zrcadla bychom nemohli být spaseni, protože bychom neznali náš nebezpečný stav.

Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista. Jan 1:17 (COL)

Ta Ježíšova milost byla samozřejmě k dispozici již před založením světa a my dnes také potřebujeme toto zrcadlo v zákoně, abychom se učili našemu ztracenému stavu.

on nás zachránil a povolal svatým povoláním ne podle našich skutků, nýbrž **podle vlastního předsevzetí a podle milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy...**
2 Timoteovi 1:9

Oboje, Zákon i evangelium fungovaly společně od začátku pádu člověka až do dnešního dne. Obojí je zapotřebí k tomu, aby to člověka obnovilo do dokonalého vztahu s Bohem.

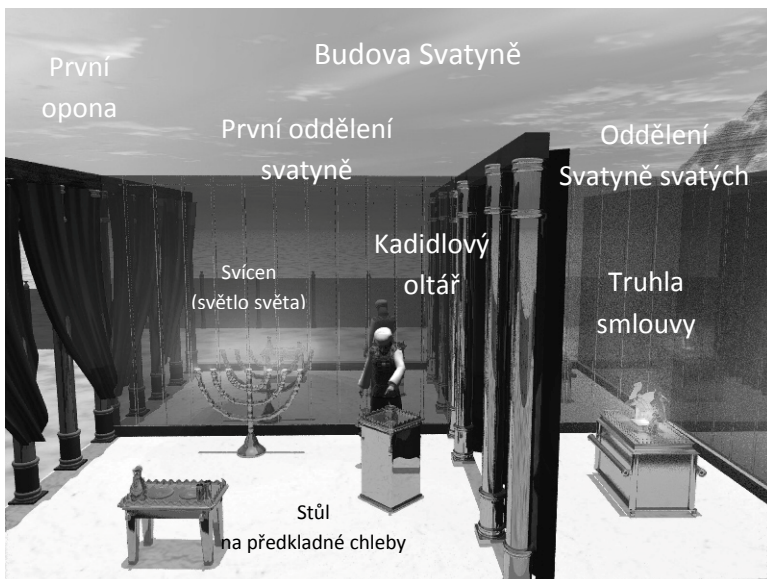
Ten příběh bronzového hada je důležitý z mnoha důvodů. Odhaluje nám, že Kristus byl vzkříšen, aby splnil požadavky principu spravedlnosti zavedeného

satanem a přijatého lidstvem. Současně s tím, jak budeme pátrat po bronzu ve Svatyni coby středobodu izraelského uctívání, objevíme další důkazy o tom, že náš milovaný nebeský Otec nechtěl, aby Jeho Syn zemřel, ale On Ho za nás vydal, abychom my mohli věřit.

On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Římanům 8:32

8. Tvá cesta ó Bože, je ve svatyni

Jako dítě si pamatuji, že jsem se ujal úkolu číst Bibli. Když jsem se dostal na knihu Exodus, zjistil jsem, že to bude velmi těžké. Čtení o všech těch pokynech pro stavbu Boží svatyně bylo pro 12-letého člověka velmi suchopárné. Přesto v těchto pokynech existuje vzácná pravda, která nám vysvětluje evangelium. Jak je známo, obrázek řekne tisíc slov; takže zde je několik obrázků, které nám poskytnou rychlý přehled o Svatyni

Je zajímavé si povšimnout kovů, jež se používají pro nábytek (vybavení) Svatyně.

Nábytek (vybavení)	Použité kovy	Umístění
Oltář na oběti	Bronz	Nádvoří
Laver	Bronz	Nádvoří
Svícen	Zlato	Svatyně
Stůl na chleby předložení	Zlato	Svatyně
Kadidlový oltář	Zlato	Svatyně
Truhla smlouvy	Zlato	Svatyně svatých

Zdi Svatyně byly vyrobeny ze zlatých desek držných pohromadě ve stříbrných podstavcích.

Exodus 26:15-19, 29 Uděláš pro příbytek stojaté desky z akáciového dřeva. (16) Deset loket bude délka desky a loket a půl bude šířka každé desky. (17) Každá deska bude mít dva čepy, jeden spojený s druhým. Tak to uděláš na všech deskách příbytku. (18) Uděláš desky pro příbytek: dvacet desek pro stranu jižní na jihu. (19) **Také uděláš čtyřicet stříbrných podstavců** pod těch dvacet desek, dva podstavce pod jednu desku pro oba její čepy a dva podstavce pod druhou desku pro oba její čepy. (29) **Desky potáhneš zlatem, k nim uděláš zlaté kruhy jako držáky pro závory** a závory potáhneš zlatem.

Vnitřní závěsy použité ve svatyni byly drženy pohromadě zlatem, zatímco závěsy na vnější straně svatyně byly drženy pohromadě bronzem.

Příbytek uděláš z deseti stanových plachet z jemně tkaného plátna, z příze modré, purpurové a karmínové; uděláš na nich cheruby jako umělecké dílo. (6) **Uděláš padesát zlatých sponek a spojíš stanové plachty sponkami jednu ke druhé**, takže z toho bude jeden příbytek. Exodus 26:1,6

Uděláš stanové plachty z kozí srsti pro stan nad příbytkem. Uděláš jedenáct takových stanových plachet... (11) **Uděláš**

padesát bronzových sponek a prostrčš sponky do poutek; spojíš stan, takže z toho bude jeden celek. (12) Přebývající závěs ze stanových plachet stanu, polovinu přebývající stanové plachty, necháš viset na zadní části příbytku. Exodus 26:7,11-12

Ti, kteří jsou posvěceni evangeliem, mají ze svých charakterů odstraněn veškerý bronz. Jejich slova jsou čistá slova.

Prísloví 25:11-12 **Jako zlatá jablka na stříbrných mísách** je slovo promluvené v pravý čas. (12) Jako zlatý kroužek či ornament z čistého zlata je moudrý karatel pro naslouchající ucho.

Vnější závěsy svatyně, které doposud mají bronz, představují naše tělo. Tato bronzová vlákna budou odstraněna (očistěna) při Druhém příchodu, kdy naše smrtelná těla obléknou nesmrtelnost.

1 Korintským 15:51-53 Hle, říkám vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, (52) naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice. Zazní polnice, a mrtví vstanou jako neporušitelní a my budeme proměněni. (53) **Nebot' toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost.**

Nebeské město bude vyrobeno z čistého zlata, což reprezentuje charakter těch, kteří tam přebývají.

Zjevení Janovo 21:18 Stavivem jeho hradby je jaspis a město je z čistého zlata, podobné čistému sklu.

Zjevení Janovo 3:18 Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl,

Jak jsme si všimli v předchozí kapitole, bronz je produktem člověka (Genesis 4:22). Představuje to pokus pospojovat dohromady Boží věci avšak podle lidského myšlení. Cesta k Bohu je ve Svatyni. Jak postupujeme od vnějšího nádvoří k Svatyni svatých, bronz je eliminován (očistěn) a zbyde jen zlato a

stříbro. Jak postupujeme v křesťanském chození, máme nechat nádvoří za zády, protože to je zanecháno pohanům.

Zjevení Janovo 11:1-2 Byla mi dána třtina podobná holi se slovy: „Vstaň a změř Boží svatyni i oltář a ty, kteří se v ní klanějí.
(2) **Ale vnější nádvoří svatyně vynech a neměř je, protože bylo dáno pohanům**, kteří budou šlapat po svatém městě dva a čtyřicet měsíců.

Nádvoří je dané pohanům. Je to místo, kde se hříšníci „znečištění“ bronzovým myšlením poprvé setkávají s evangeliem. Oltář pro oběti představuje Kristův kříž. Kříž je reprezentován bronzovým kovem. Jedná se tedy o člověkem vytvořený předmět; je to něco, co člověk potřeboval, aby uspokojil své principy spravedlnosti. Poté, co se střetneme s křížem, Bůh způsobí, že se naše hříšnost rozhojní v zrcadle nacházejícím se v onom bronzovém umyvadle.

Bronzové umyvadlo a jeho bronzový podstavec vyrobil ze zrcadel žen shromážděných ke konání služby u vchodu do Stanu setkávání. Exodus 38:8 (B21)

Jak se lidé dívají na sebe ve světle zákona, jejich pocit odsouzení se zvyšuje do bodu, kdy si nad svým životem zoufají. Když vstoupí Kristův Duch, jsme hluboce usvědčeni z hříchu.

J 16:8 A on, až přijde, **přinese světu důkaz o hříchu**, o spravedlnosti a o soudu:

Pro ty, kteří skutečně věří, že jim Bůh odpouští - přičemž ve svém zoufalém stavu hledí na to výkupné - když stojí vedle obětního oltáře, milost k nim překypuje a oni začínají získávat zlato, které je pravou vírou v duši a které je zakoupeno v peci soužení.

Ř 5:20 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost,

Jak to zlato naší víry roste, bronz našeho bývalého myšlení je eliminován (pročišťován), dokud na konci již více nebudeme mít vědomí hříchu.

Žd 10:2 Což by nepřestali obětovat, kdyby ti, kdo Bohu slouží, **již neměli žádné vědomí hříchu**, když jsou jednou očištěni?

Pak už není žádné myšlenky na předkládání obětí, už není úder do Skály, ale pouze mluvení ke Skále.

Židům 10:2 Což by nepřestali obětovat kdyby ti, kdo Bohu slouží, již neměli žádné vědomí hříchu, když jsou jednou očištěni? (3) Ale v těch obětech je každoročně připomínka hříchů, (4) **nebot' je nemožné, aby krev býků a kozlů odstraňovala hříchy**. (5) Když tedy vchází do světa, praví: **„Oběť a obětní dar jsi nechtěl, připravil jsi mi však tělo; (6) nelíbily se ti celopaly a oběti za hřích.** (7) Tehdy jsem řekl: Hle, tu jsem -- v svitku knihy je napsáno o mně --, abych vykonal, Bože, tvou vůli.“ (8) Když napřed říká: **„Oběti a obětní dary“ a „celopaly a oběti za hřích jsi nechtěl ani se ti nelíbily“ -- tedy ty, které se obětují podle Zákona --, (9) potom řekl: „Hle, tu jsem, abych vykonal, Bože, tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé.** (10) V této vůli jsme posvěceni skrze oběť těla Ježíše Krista jednou provždy.

Ježíš zemřel jednou provždy, jak to symbolizuje bronzový had na bronzovém oltáři. Ale jakmile jsme naplněni Duchem, ten Kříž nabývá úplně jiného zaměření. Důraz je kladen na to obdivuhodné Kristovo sebezapření a zjevení Otcova charakteru v Ježíši. Oltář na oběti (úder do skály) je nahrazen kadidlovým oltářem (mluvení ke Skále) - Prolití krve na Golgotě je přivedeno do kontextu prolévání krve v Getsemane, kde Ježíš dokončil dílo, jež Mu dal jeho Otec.

Jan 17:4 Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.

Pohlédni a žij drahý hříšníku. Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil (Jan 3:16-17). V rámci systému toho zlatého oltáře, Bůh poslal svého

Syna, aby zjevil Svůj charakter a vzal na Sebe naši vinu, abychom mohli věřit v Boží odpuštění.

Náš milovaný Otec neposlal svého Syna, aby nám řekl: „To je to, co bych tobě udělal za tvé hříchy, ale místo toho jsem se rozhodl ve svém hněvu zabít svého Syna.“ Jaký Otec by tohle udělal svým dětem? Znovu ten Kříž prozkoumejte ze zlaté sféry (domény) a uvidíte něco tak vzácného, že budete plakat z čiré radosti.

Když vyjdete z toho nádvoří z bronzu a přejdete do svatyně, kde je zlato a stříbro, uvidíte, že Boží spravedlnost je velmi odlišná od té lidské. Je nám řečeno:

Izajáš 55:7-13 **Ať ničema opustí svou cestu a zlý člověk své úmysly, ať se navrátí k Hospodinu, a on se nad ním slituje – k našemu Bohu, protože je připraven mnoho odpustit. (8) Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. (9) Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše. (10) Tak jako déšť či sníh padá z nebe a nevrací se tam zpět, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou -- dává zrno tomu, kdo rozsévá, a chléb tomu, kdo jí – (11) tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu. (12) Neboť s radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a návrší před vámi propuknou v jásot a všechny stromy na poli budou tleskat rukama. (13) Namísto křoviny vyrostete cypřiš a místo plevelu vyrostete myrtovní. Bude to k Hospodinovu věhlasu jako věčné znamení, které nebude zmařeno.**

Je mojí upřímnou modlitbou, abys spatřil Kristův kříž v širším a krásnějším světle očistěném od té mosazné spravedlnosti padlého lidstva a padlých andělů. Přijďte do sladkého světla lásky našeho Otce, kde Jeho láska agape má moc odstranit veškerý strach.

1 Jak vzácná milost,
Pane můj, že s tebou mohu jít.
Já v bídě zmíral,
teď jsem tvůj a vírou smím tě zřít.

2. Mou úzkost mírní milost tvá,
před ní se ztrácí strach,
můj život opět smysl má,
vždyť sám jsi světlem v tmách.

3. Když bouře zmítá nitrem mým,
duch hříchem rozerván,
je milost lanem záchranným,
jsem k tobě připoután.

4. I kdybych směl zde v slávě žít
a jako slunce plál,
jen milost tvou chci
velebit, ty milostí jsi Král.

9. Sélah

K mému milovanému Spasiteli: Přišel jsi ke mně v temnotě mého hříchu. Ujistil jsi mě o Otcově odpuštění způsobem, který jsem mohl pochopit a přijmout. Pláču kvůli agónii, kterou jsi pro mě trpěl. Naplněný soucitem Svého Otce jsi vzdoroval temné noci tohoto světa, abys zachránil své ubohé ztracené ovce.

Jak liknavé je srdce, aby pochopilo realitu toho, co jsi učinil. Věčnost mi nemůže odhalit hlubiny tvé lásky. Je to nevyčerpatelná fontána, ze které budu pít navždy, a její chuť mě nikdy neomrzí.

Mojí touhou je následovat tebe, vzácný Beránku, kamkoli jdeš. Koupil sis mě za tak nekonečnou cenu. I když se někdy cítím tak nehodný tvé lásky, věřím, že mě nikdy neopustíš ani mě nezavrhneš. Děkuji, že jsi mi poslal svého drahocenného Ducha, abys mě potěšil a požehnal mi.

Drahý milovaný Spasiteli, velmi si přeji, aby i ti, které jsi mi dal v tomto poselství, byli s námi také v Otcově království. Cítím tvoji lásku k nim ve svém srdci a moje touha pro jejich záchranu je veliká. Děkuji Ti, že mohu ochutnat Tvoji lásku k Tvým dětem a spojit se s Tebou ve Tvé touze, totiž aby svět skutečně poznal našeho Otce.

Uděl mi prosím svého sladkého Ducha, abych tě mohl oslavovat tak, jako jsi ty krásně oslavil Otce pro nás. Kéž se zjevíš v těle v nás, aby lidská srdce mohla přijmout smíření, protože ty jsi nám dílo smíření svěřil.

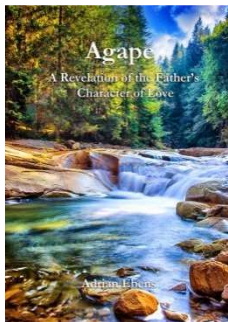
Uděl každému, kdo čte tuto knihu, onu mast na oči, aby viděl skutečnou krásu Kříže a aby se všichni přestali bát být s Tebou ukřižováni, a že každé koleno se skloní a každý jazyk vyzná, že jsi Pánem ke slávě našeho milovaného Otce.

Ve Tvém drahocenném jménu, Pane Ježíši

Amen.

Další knihy dostupné na www.maranathamedia.cz jsou také k dispozici ke stažení v podobě audioknihy

Agape

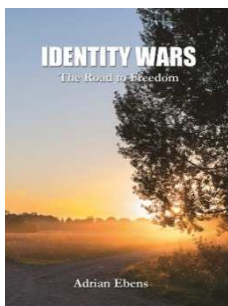
Podívejte se hlouběji na biblické důkazy, že Bůh Starého zákona je stejný jako to, co Ježíš odhalil v Novém zákoně. Kniha je podrobným a systematickým zkoumáním skutečností, které poskytují přímý způsob, jak se podívat na několik příběhů z Bible, které dosud nebyly brány v úvahu. Na pouhých 300 stránkách je to seriózní čtení pro ty, kteří opravdu hledají odpovědi. Jedná se o skvělé pokračování této brožury, již právě máte ve svých rukou.

Původní láska

Manželství jako instituce je vážně ohroženo. Proč má tolik lidí špatné zkušenosti s manželstvím a obecně s vztahy? Kniha *Původní láska* zkoumá původní vztah popsany v Bibli, aby zjistila, jaké věci se můžeme dozvědět, aby naše vztahy mohli být vylepšeny a obohaceny. Jedná se o 44 stránek nabitých zásadními principy pro živé manželství.

Války o identitu

Kniha *Války o identitu* jsou cestou sebepoznání. Je to pozvánka, abyste se dozvěděli o své hodnotě v kontextu čistě vztahů. Tato kniha odhaluje principy, které vám pomohou uniknout myšlení založenému na výkonu tohoto světa a najít svobodu ve svých nejdůležitějších vztazích.

Proč byl Kříž požadován a kdo ho požadoval?

Proč byl Kříž nezbytný pro naše spasení?

Byl hněv Boha uspokojen smrtí Jeho Syna?

Jaká je Boží spravedlnost a je rozdílná od té naší
spravedlnosti?

Proč se Ježíš přirovnával k bronzovému hadu na tyči?

Co nám o Kříži říká izraelská svatyně?

Adrian Ebens je mezinárodní spisovatel a řečník, který bydlí v Brisbane, Austrálii. Je ženatý se svou milovanou Lorelle a mají spolu dva syny.